

AVE MARIA

Januarij 1927.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

19. letnik.

Naslov upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Phone Lemont 100-72

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

Naslov uredništva:
1852 W. 22nd Place
Chicago, Ill.
Phone Canal 4199

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Kamen na kamen — kolegij. Ali nam kupiš kamenček za naš bodoči narodni kolegij. Vsak Tvoj vinar bo dobrodošel in bo v prosep naše misli. Prispevke pošiljaj na Ave Maria, Box 443, Lemont, Ill.

Robey trgovina s pohištvom in železninami

ŠTOR, KI JE TISOČIM GOSPODINJAM ŽIVA POTREBA IN VZOR BREZ PRIMERE.
Ko postaneš enkrat moj odjematelj, si mi obenem osebni prijatelj. 1952 West 21st. St., pri Robey St. Phone: Canal 3837. Chicago, Ill. — Po najnižjih cenah vam prodajam pohištvo, surovine, posteljna peresa, madrace, peči, steklo, in potrebščine za električarja in plumberja.

Phone: Roosevelt 5193

JAVNI NOTAR.

Tikete za ladje vseh linij.

Twardzig & Co.

— REAL ESTATE —

Posojilnica in zavarovalnica.

2038 West 21st Street, Chicago, Ill.

Pošiljamo tudi denar v Slovenijo in Čehoslovakijo po skromnih cenah.

W. M. WEIMER

IMAM VSE VRSTE MESA.

Maso, klobase, špeh, šunke.

1759 West 21st Place, Chicago, Ill.

Phone: Canal 3711

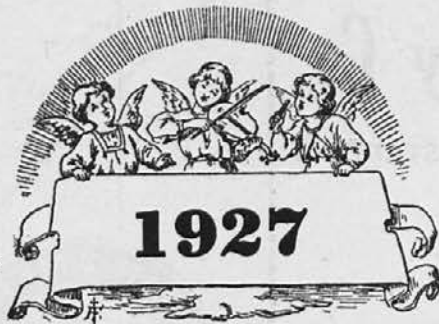
JOHN POWALISZ JR.

— PLUMBER —

Main and Lemont Str., Lemont, Ill.

Phone 38-R.

II
48132

Srečno in blagoslovljeno Novo
leto, polno radosti božje, žele
vsem svojim dobrotnikom, so-
trudnikom, naročnikom in za-
stopnikom v Ameriki in onkraj
morja

Očetje Franciškani

provinc. komisarijata Sv. Križa

Dve veliki podružnici

V VAŠO UPORABO.

Leader Laundry Stockholm Laundry Co.

PRVOVRSTNO DELO. TOČNA POSTREŽBA.

7 Phones. Vsi: Yards 4800

NASLOV:

1633-1645 W. 43rd ST.

Chicago, Ill.

UPORABLJAJ

RAY DIO SALVE

za reumatične bolečine, otrpljenost in trganje.

Obrni se na svojega drugista, če ti ta ne more postreči, se obrni na:

Redine Chemical Co.

2016 S. ROBEY STREET, CHICAGO, ILL.

Phone: Roosevelt 4138.

JOE WARGASKY

2000 W. 21st STREET, CHICAGO, ILL.

Postaja za vse avtomobilske potrebe in baterije

Baterije za radijo nam date lahko v popravilo.

Izvrstna postrežba. — Zmerne cene.

RAZLOG,

ZAKAJ BI MORALI POSLOVATI Z NAMI.

Kapital \$1,600,000.00, višek \$400,000.
Imetje \$19,000,000.00.

Člani smo Združene Rezervne banke, koje aktivnost znaša \$717,423,000.00.

Pod nadzorstvom smo državnih nadzornikov, Pod nadzorstvom smo nadzornika od Chicago Clearing House. Pošta pošilja svoji prihranjeni denar nam.

Okrožje Cook ima denar pri nas naložen.

To so razlogi, ki bi vas morali naginiti do naklonjenosti napram naši banki. Stanujete, kjerkoli že, v vaš prilog bo, da pošljete svoje prihranke nam in pričnete s čekovnim obratovanjem pri naši banki, kupite si hipoteke (morgiče), ali bonde, da pošljete denar v staro domovino, kupite šifkarto, kupite vse, kar spada v bančno stroko pri nas.

Jako drago nam bo, če stopite z nami v trgovske stike. Največja slovanska banka je zgrajena na principu opreznega in izkušenega bankirstva.

Kaspar American State Bank

1900 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Največja slovanska
banka v Ameriki.

Kupujte naše hipotekarne bonde ki vam prinesejo povoljne obresti

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistoti.

Triner's Bitter Wine

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljšo zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh drugistih.

Joseph Triner Co.

1333-45 SO. ASHLAND AVENUE

CHICAGO, ILL.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok večne zvestobe Sveti materi Kat. Cerkvi.
Naročn. \$3.00 — Zunaj Zdr. Držav \$3.50.

Za vse naročnike opravljamo nedeljo za nedeljo eno sveto mašo pri Sv. Štefanu v Chicagi. Obenem so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarjata.

Januarij 1927.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

19. Letnik.

1927

Ave Mariji devetnajsti mejnik na težkem potu dela in nehanja za poduhovljenje ameriških Slovencev. Ob mejnikih človek rad postoji in pregleda vso daljno pot, ki jo je že prehodil; premeri pota, ki ga še čakajo tam za gorami, pota do zadnjega namena. Gleda nazaj in vidi vse težave, gleda naprej, vidi zopet težave, — toda vesel je, da je vendar že precejšen kos prehodil, in v misli, da so ravno težave studenec moči in novih sil, jo s toliko večjo korajžo mahne naprej.

Leto 1927., Ave Mariji devetnajsti mejnik. S samozavestjo stoji Ave Maria ob tem mejniku, s samozavestjo in veseljem. S samozavestjo, ker vidi, da je utisnila v srce slovenskega izseljenca pečat križa in božjega kraljestva. Z veseljem stoji ob njem, zakaj v dalji jo že pozdravlja novo delo, s solncem božje milosti ožarjeno.

Delo je merilo in utež, ki utehta vrednost posameznika pred Bogom in človeštvom. Delo Ave Marije je utež in merilo katoliškega in verskega življenja ameriških Slovencev. — Nobeden ji pač ne bo oporekel, če se ponaša z brezmejnimi zaslugami, katere si je stekla v svojem devetnajstem življenju. Bila je slovenskemu narodu v Ameriki glasnik božji, bila mu je luč v temo in bridkost izseljeniškega življenja. Z delavcem je šla v rudnike in tovarne in mu je klicala: "Človek ne živi le od kruha, živi tudi od božje besede; z materjo je doma vzgajala deco Bogu in lepemu nehanju. Izgubljenim dušam je podajala roko in jih dvigala iz močvirja neugnanosti. Vsem pa je govorila, da smo sinovi ene matere, matere, ki s trepetom sluša utripe našega srca. Govorila je, da smo sinovi majhne, teptane in na vekomaj uboge Slovenije tam za daljnim morjem, ki se ji ne smemo izneveriti ne v jeziku, kaj šele, da bi prodali slovensko dušo.

Delo v vinogradu Gospodovem je vsakemu namen in smoter, delo v vinogradu Gospodovem je bila tudi Ave Mariji smernica, po kateri je uravnavala svoje stremljenje. Vinograd Gospodov pa je vsepovsod. Je pri materi, ki obrezuje v tistem domu mladike svojega življenja; je pri delavcu, ki se z rovnico v roki peha za skorjico kruha; je v magacinah, zatohlih pisarnah in zadušljivih tovarnah; vinograd Gospodov je vsepovsod, kjer izpolnuješ voljo božjo in vsakdanje stanovske dolžnosti. Tudi Ave Maria je vršila svoje poslanstvo, ravnala se je po božji volji, njeno delo je bilo delo v vinogradu Gospodovem. Zato jo je Bog kronal z lepimi uspehi, zato ji je Bog dal čakati devetnajsti letnik in ji bo še v naprej delil svojega blagoslova do petdesetega leta, da, še stoletnico bo čakala. Prišli so vsi od vseh strani in so ji nasprotovali, — Ave Maria je vztrajala. Prišli so vsi od vseh strani in so ji podtikali sebične name-ne, s svojim trdožilavim življenjem pa dokazuje, da je bila vedno le zvesta načelom božjim in nauku sv. Matere Katoliške Cerkve. Kdor je pa Bogu in Cerkvi zvest, vekomaj ne bo osramočen.

Vseh devetnajst let je bila Ave Maria vneta bojevница za pravice božje, pravice katoliške Cerkve in za prospeh katoliškega tiska. Da se je v zadnjih desetletjih katoliški tisk med ameriški Slovenci povzpел, k temu je gotovo tudi Ave Maria pripomogla. Saj vemo, da je bil ustanovnik Ave Marije obenem glavni propagator katoliškega časopisja, da sta si bila Ave Maria in glavni slovenski katoliški dnevnik vedno kakor brat in sestra. To vemo mi, kar nas je vernih pristašev katoliškega časopisja, to vedo nasprotniki, ki iz dneva v dan bruhajo v nas in nas obmetavajo z blatom svoje brezbožnosti. — Pa je stala devetnajst let s svojim bratom in bo še stala, naj se vse sovražne moči strnejo v eno fronto. Stala bo na braniku vere, porok našega verskega prepri-

čanja, porok naše zvestobe načelom božjim in načelom svete Cerkve.

S ponosom zre nazaj, s korajžo gleda naprej. Še je dolga pot, ki se vije pred njo, še so visoke gore v dalji, ki jih bo treba premagati, če hoče doseči svoj vzvišeni namen: posvečenje slovenskega naroda, prenovljenje slovenskega naroda v duhu Marijinem. Marija Pomagaj je zavetnica slovenskega življenja v domovini, Marijo Pomagaj si je izvolil slovenski svet v Ameriki. Ave Maria ima nalogo, da razvija Marijin prapor. Prapor krščanskega odrešenja. Kakor je nosila Marija večno besedo, besedo odrešenja v sebi, tako nosi Ave Maria v sebi večno misel: s pomočjo vsega katoliškega tiska preroditi svet v eno družino, ki ji bo Bog prvo in zadnje, ne pa slast in neugnane želje.

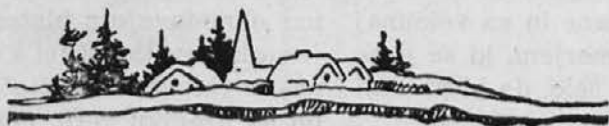
Veilk je njen namen, toda dosegla ga bo le, če ji bo šel slovenski svet na roko. Zato prosi vse svoje, naj ni ostanejo zvesti tudi v devetnajstem letu, kakor so ji bili devetnajst let doslej. Priprosta je, kakor je slovenski narod priprost, priprosta v obleki, v mislih in govorjenju, vsa je taka, kakoršen je slovenski izseljenec. Še sanja se mu ne o obljubljeni deželi milijonarjev. S skromnimi močmi se preriva po Ameriki za vsakdanjim kruhom, edine sanje so mu lepi dnevi, ki jih je nekdanj prebil tam v ljubljenej Sloveniji. Seveda je še ostal slovenski fant, rad se postavi ob novem letu z novo obleko po fari; ostala je še slovensko dekle, rada se postavi ob praznikih z novo ruto. Tako si je tudi Ave Maria nadela novo ruto v svojem devetnajstem letu. — Dobila je drugo naslovno stran. Kdo ji bo zameril, če se je hotela postaviti? Naslovna slika je delo Sv. Maksimilijane, šolske sestre pri sv. Štefanu v Chicagi. Na tem mestu se ji Ave Maria v imenu vseh svojih naročnikov prav lepo zahvali. Marijina slika sredi rož je povzeta po sliki imenitnega slikarja, ki mu žalibog ne vemo imena, povzeli smo jo po podobici. — Potem je tudi znotraj nekoliko drugače urejena. Pritoževali so se naročniki, češ, Ave Maria je zgubila mikavnost, ker ne prinaša več kratkih dogodbic in povesti, kakor jih je prinašala nekdanj. — Ave Maria bi nam morala biti tudi v zabavo, ne le v poduk. — Skušali smo ustreči tej zahtevi. Potem so pogrešali društveniki Najsv. Imena svoj kotiček in tožili, da se Ave Maria nagiblje popolnoma na žensko plat, nima pa krepke besede za može. Tudi njim ustrezamo s tem, da jim bomo časih krepke povedali pod rubriko "V solncu Najsvetejšega Imena." Združiti smo mo-

rali to rubriko z rubriko bivše Častne Straže, ki mora ostati, ker je Ave Maria članica mednarodnega apostolstva molitve in mora vsak mesec prinesiti kratek članek o sv. Evharistiji in o molitvi. — Evo vam, katoliški možje in fantje, vaš oddelek. Vsak mesec vam bomo prinesli nekaj misli, nekoliko navduševanja in bodrila za društveno in cerkveno delo, — toda oglašati se morate tudi sami kaj in povedati, kaj vam je na srcu. Kdo bo prvi? — Žene in dekleta imate ravnotako svoj oddelek. Da pa ne bote rekle, da se menimo samo za društvo kršč. žena in mater, smo dali oddelku drug naslov. — Oglašajte se tudi ve. Oddelek: Iz frančiškanskih vrtov nam bo prinašal cvetja iz asiških vrtov prvega, drugega in tretjega reda sv. Frančiška. Zlasti pa tretjega reda. Obračamo se na tretjerednike, da se dvignejo in se začno ogrevati za Frančiškovo zastavo. Seveda ne maramo samo suhih podatkov mesečnih skupščin in poročila o odborovih volitvah. — Dalje nas bo obveščal p. Benigen o nehanju in življenju pri Lemontski Mariji Pomagaj, vsak mesec bomo pogledali po slovenskih naselbinah, kako se kaj v verskem oziru gibljejo, po svetu bomo gledali, kako se imajo drugod. Na zadnji strani bomo pa drobili lešnike in orehe tridih dvomov. Ta kotiček nam je bil tudi že jako potreben. V spovednici časih ni časa, da bi jih reševali, zato jim bo pa zadnja stran Ave Marije posvečena.

Kakor vidite: lepi načrti, lepe misli. Samo Bog naj nam jih blagoslovi, da bodo rodili klena zrna. Da, ne samo zrna, da bo iz zrn tudi kaj moke in iz moke kruha. — Bog nam jih blagoslovi in nam daj še mnogo naročnikov in sotrudnikov, ki bodo gmotno in duhovno prispevali k udejstvovanju teh lepih misli. — Z letošnjim letom otvarjamo kampanjo za Ave Marijo. Mora se povzdigniti z božjo pomočjo! Posebno v februariju bomo delali zanjo, februarij je mesec katoliškega tiska. Vsak naročnik glej, da dobiš novega naročnika. Vsak, kdor nam dobi pet novih naročnikov, bo prejemal Ave Marijo brezplačno, kdor nam jih dobi deset, ga bomo nagradili s posebnim darom, kdor nam jih dobi dvajset, postane dosmrtni naročnik.

1927. leto nam daj še nekaj sto novih, da bomo obhajali svojo dvajsetletnico in kmalu za njo stoletnico našega apostola Barage, prenovljeni in prerojeni v duhu Marijinem.

P. Aleksander Urankar, urednik.

Novomašnik Janko.

P. Aleksander Urankar, O.F.M.:

VA tedna sta že minila od primicije, pa je še vedno v njej novomašnik Janko. Primicija pač ni poroka: enkrat si jo doživel, Bogve kedaj jo še boš. Da bi jo sam še kedaj praznoval, je nemogoče. Prosim te: vedeti moraš, da je mašniško posvečenje eno, kakor je Cerkev ena, ki si jo izvoli novomašnik za izvoljenko srca. Ena in večna, ne kakor častite potom-

ke Evine, ki jih je več. Če ti ena umre, deset jih imaš na vsak prst ob prvem cestnem vogalu.

Ampak novomašnik Janko le predolgo sanja.

Jutra mu gorijo še vedno, kakor ono prvo, neskončno pričakovano, dnevi so polni zamaknjenj, večeri polni tišine, brez najmanjšega trepetu. Samo zvezde migljajo na nebu in kostanjevi listki pod oknom Jankove sobice šepetajo . . .

Janko sanja:

Svečenik — roka, dvignjena v večer božji blagoslov! Kar dvignjeno jo bom nosil in bom trosil rože božje milosti. Trosil jih bom po solzni dolini, da bo vsa zagorela v pomlad novih dni in ne bo več žalosti. Ljudem bodo zapele oči in duše. Piščalka božja sem: Jezusova pesem naj vre iz nje! Tabla božja sem, od samega Boga popisana, tabla postave: brali jo bodo in ljubili Gospodovo postavo.

Janko moli:

"Gospod postave, daj, da bom res tabla tvojih zapovedi. Daj, da ne bom nikdar oskrunil tvojih črk. Raje me razbij danes, kakor je Mojzes prerok razbil tablo Izraelove zaveze. Črepinje moje bodo govorile o zapovedih tvojih in tvoji volji . . . Naj bom piščalka tvoja in bom pel le tebe, pesem iz večnosti v večnost, pesem brez uvoda in odmeva. Bog, ti si kakor stolp davnin; naj bom jaz postovka tvoja. Krožil bom iz dneva v dan krog tebe."

Janko moli, Janko sanja. Pomoli trenutek, pa stopi iz molitve primicija, sanja trenutek, dva, pa mu zopet iz sanj pokuka primicija,

"En glažek ali dva, to nam korajžo da."

Vstal je izza mize gospod župan.

"Gospoda, srce mi je poskočilo do stropa, ko je počila vest, da imamo letos novo mašo. Tako sem bil vesel kakor le kaj? Je pa tudi res nekaj veselega nova maša. Zato pa Bog živi našega primicijanta in njegove stariše!"

"To je dan, ki ga je Gospod naredil. Besede v sv. pismu zapisane. Knjiga psalmov, knjiga kralje-

vega pevca Davida, poglavje peto, od trinajste do štirinajste vrste."

Vstal je izza mize gospod župnik.

"Da sem srečen kakor nihče, se razume. Da bi bil pa tako srečen, ne bi bil mislil. Novi delavec je nastopil trudapolno delo v vinogradu Gospodovem, zato mu napijem v imenu vseh farmanov: Ad multos annos! Na mnoga leta."

In vseh oči so bile na Janku, drobne nedolžne očke, starejše, že malo manj nedolžne in pa prav stare, one sredi velih gub. Nedolžne očke so visele bolj na trti, ki se je vpenjala po baldahinu nad Jankovo glavo, one starejše so visele na Jankovih lasih, po licu in na belih posvečenih rokah, one prav stare oči sredi velih gub pa so se pasle časih po Janku, časih po Jankovih stariših, ki so sedeli eden na levi, drugi na desni. Kako mu je bilo nerodno, tako sredi teh sivih, črnih, rujavih oči. Kaj bi mu ne bilo? To je teža — tristo oči in še več!

In potem je vstal še on. Malo je zakašljajal bolj iz nervoznosti, kakor iz potrebe:

"Beseda zahvale vsem, ki so . . ."

Solze . . ., solze . . ., solze . . .

V vseh očeh, v Jankovih in v onih nedolžnih, starejših in prav starih . . .

Muzika je zaigrala: Novomašnik bod' pozdravljen!

Janko je skočil iz sanj: Bože! To je nazadnje že lenoba, še življenje bom presanjal. Vzel je pre-mišljevalno knjigo, da bi se zatopil v nehanje božjega Mojstra. Pa se zatopi v misel, če ti brenčijo muhe krog glave in brenceljni.

Janko stopa pred altar . . . Križ, procesija belih družic — sneg z rožami posut. Altar v morju luči in zelenja . . . orglje . . . vijoline . . . Janko . . . Janko . . . Da si boš zapomnil, kaj je primicija! Da boš vedel, kaj je maziljenec božji. Bog govori iz rož, luči in pesmi! To-le govori: Janko, zdaj si ves moj, ti še ne veš, kaj sem ti vse pripravil. Pridi, pridi, da te bom kronal s svojo ljubeznijo. Peljal te bom na vse svoje gore, kjer je blaženstvo doma in sreča. Razgrni svoj šotor in počij v njegovi senci. Tvoja pot je pot solnca in svetlobe: ni mejnikov na tej poti, ki bi kričali v tvojo samoto in srečo: "Stoj! Do sem in ne naprej! — Ta plat je sosedova." — Ne, ni jih. Ni kažipotov na tej poti, jaz sem tvoj kažipot in tvoja smernica.

"Gloria in excelsis Deo."

Jankota je zaskelalo. Pa kaj mi je bilo, da sem vzel tako visoko in jo spačil. Pomislite! V drugi legi basist! Pa zakaj mi ni intoniral organist. Šent

ga je dal. No ja, kaj hočem? Samouk, šol nima. E . . .

Predglasje, gladko je bilo, dobro. Tiho sem začel, kakor da bi se bal . . . Ravno primerno: S korajžo vendar ne boš stopil pred Kralja nebeškega. Ponižno, ponižno, potem pri drugem delu: "Et ideo cum angelis et archangelis," ko se ti duša dvigne v nadzemske višave, potem pa le zini in daj duška svoji radosti.

Kdo pa zdaj trka ob tej pozni uri?

Kosmačev študent.

"Ti, kaj pa delaš? Pojdi, greva malo ven. Še splesnil bom nazadnje od dolgega časa. Tebi je že, doma si tukaj. Jaz sem pa tujec v Jeruzalemu. Še dva dni bom tukaj, potlej pa grem, kakor sem rekel. Perovo bi še rad pogledal prej in tisti grad rokovnjaški, kako se mu že pravi? Da ne bodo rekli moji: v Kamniku si bil, pa nisi pogledal, kje sta se potikala Nande in Polonica Jurčičeva, oziroma, kje je bil Nande zaprt."

"Dobro, grem. Kdaj boš šel domov, to bom pa že jaz odločil, oprosti."

Mati je stala na pragu:

"Na Perovo greva z Jožetom."

"Janko, kmalu se vrni."

Ta mamica! Če bi ne bila tako ljubezniva, bi ji Janko rekel, da je sitna. Ti, moj Bog, kako je še sedaj skrbna, kakor da je še zmeraj v dneh lemenata. Vsepovsod je videla same kole, kamor bi lahko Janko obesil svoj lemenatarski kolar; vsepovsod je videla koruzo in se je bala, zdaj-zdaj bo vrgel puško in svoj poklic vanjo. Pa kako je njo nova maša prevzela; kaj bi je ne? Sanja vseh sanj se ji je izpolnila. Slovenska mati je bila. In slovenske matere so že take, če nimajo sina pred altarjem, pa mislijo, da jim sveti Peter na sodnji dan ne bo odprl nebeških vrat.

"Tam je Perovo, kam gledaš Janko? Vidim, da si ti tujec v Jeruzalemu. — Aja — nova maša! — Oprosti!"

Jože se je smehljaj:

"Radoveden sem, kdo bo tebe priklical iz teh preklicanih sanj v življenje nazaj, ali nam pa morda nazadnje še zgineš kakor kafa."

Janko ni odgovoril; kaj bo odgovarjal študentu, ki ne ve, kaj je nova maša, kdo je primicijant — maziljenec božji! Pil bi že en glažek ali dva in pel kako raztrgano. Recimo ono: "Mati kuha par klobas." V višje plasti zraka se pa ne more povzpeti. Kaj bo študent, saj je komaj začel: A, b, c.

Kamnik, nebeško gnezdece Slovenije! Glej, enega si rodil, ki te je ljubil z vsem spoznanjem, ko te drugi še niso ljubili in poznali. To je bil oni študent Janko, saj se ga spominjaš, oni, ki je zadnji teden novo mašo pel. Vse tvoje holme je poznal in gričke, od Šmarce do Vranje peči, od Podgorij do Sv,

Primoža, vse tvoje bele steze in ceste, vse tvoje škrjančke nad žitnimi polji in kričave vrane nad hostami. Ne zameri mu, da se danes ne zmeni zate in za tvojo lepoto, ti še ne veš, kaj je nova maša in kdo je primicijant? Tam-le ob Bistrici jo mahata. Jože in Janko. Jože, študent, lahkomišelna para, šteje z nogami kamenje na cesti.

Janko pa sanja. Se razume. Zdaj je ravno na vabivnih pohodih:

"Jaz bom dala prašička," so mu rekli pri prvi hiši.

"Jaz pa deset piščancev."

"Jaz pa telička in sto jajčk."

"Jaz pa moke pet žakljev."

"Bo," kima Janko. "Prašiček, piščanci, teliček, jajčki, moka, bo, še vina bo treba."

Pri šesti hiši je dobil vina tri sode. Pri sedmi in osmi pa pet družic, kakor piruhi rdečih. Tudi teh je treba. Nova maša brez družic, pa potica brez orehov in rozin. Ena bo nesla novomašni venec, druga križ, zlati križ, tretja bo deklamirala pozdrav, četrta mu bo privezala pentljo, peta, — kaj bo peta? Peta bo pa zraven stala.

Potem je pohitel Janko v kloster po rože, povabil je gvardijana, samostanskega predstojnika, kakor se spodobi. Dober gospod je bil, zakaj bi ga ne vabil? Pa strašno učen je bil tudi, pred učenimi ljudmi ima pa Janko spoštovanje. Tako bodo na slavnostnem obedu raznovrstne glave. Nekaj zeljnih. Med zeljnimi je tudi Jože, študent, potem bo nekaj kmetiško robotih in oglatih, potem nekaj pisarniško koničastih, dacarska glava gre bolj v stožec, županova je kronana s svetlo plešo. Vsekakor razlika mika. Za temi pa pridejo učene in dohtarske. Bo...

Jože se je naveličal:

"Janko, ko bi kaj spominov napisal? Ti nisi šribarske sorte, pa sem jaz, povej mi jih nekaj, napišem jih."

Nič . . .

Janko je šel z očetom v hosto, da poišče mlaje. K sreči sta hitro našla smrekco. Sekira je zapela žalostno: Oprosti, smrekca, koliko življenj je že šlo te dni in jih bo še šlo, samo nekoliko pomisli: prašiček, teliček, piščančki . . . V tolažbo ti bo, smrekca. Dolgčas prodajaš tu v hosti, tam boš pa stala pred čedno hišico in vse bo gledalo v tebe in se bo čudilo, lej jo štimanko! In tablico boš držala v rokah, prelepo okrašeno, na tabli pa bo napisano: Novomašnik bod' pozdravljen, od Boga si nam poslan. — Ali ne bo to lepo?

In potem sta prišla domov z očetom, prideta v hišo: vse kleči na tleh. Sredi bratov in sester mamica:

"Hodi sem, sinko! — Blagoslovim te, potem boš ti nas blagoslavljal." Solze itd. . . . Mamica pomo-

(Nadaljevanje na strani 15.)

Kristus - tesar.

G. Pappini:

FEZUS ni hodil v šolo pismoukov, ni hodil k modrijanom, imel je pa svoje učitelje, tri velike učitelje je imel in ti so bili: Delo, narava in sveto pismo.

Nikar ne pozabimo, da je bil Jezus delavec in iz delavske družine. Nikar ne pozabimo, da se je rodil ves ubog, sredi ljudstva, ki si je z ročnim delom služilo življenje, da se je sam z žuljevimi rokami pehal za življenje. Te roke, ki so delile priprostim toliko blagoslova, te roke, ki so ozdravljale gobave, dajale luči slepim in mrtve obujale k življenju; te roke, ki so jih Judje z težkimi žebli prebodli, so bile tisočkrat in tisočkrat orošene s potom. To niso bile več lepe roke in bele, hrapave so bile in trde od dela, privajene so bile orodju, žeblijem in lesu, bile so roke dninarja — delavca.

S prahom se je Jezus ukvarjal, predno se je odločil za duhovno in duševno delo. Sam je bil ubožen, predno je pozval ubožce k bogati mizi svojega kraljestva. Ni bil rojen med žaklji denarja, tudi ne v opremljenih sobanah kapitalista . . . Bil je kraljevega pokoljenja, a se je vedno z veseljem priznaval za delavca in je živel v borni delavnici tesarja Jožefa. Ni bil član milijonarskih trustov, ni se prišteval med vojake in plemiče, ni bil pripadnik bogatinov, tudi ne duhovniškega sveta. Bil je iz ljudstva, onega ljudstva, ki se je čestokrat bratilo z berači, begunci, razbojniki in potepini.—Pozneje, ko je zamenjal les z dušami, je stopil še nižje. Prijatelje si je izbiral iz najnižjih slojev, ki jih še navadno ljudstvo ni štelo več med svoje . . .

Delo, ki si ga je Kristus izbral, je eno med najstarejšimi in najsvetejšimi. Kmetiško delo, delo zidarja, delo kovača in tesarja, štiri sveta dela, ki so najtesneje združena s človeškim nehanjem in stremljenjem, najbolj nedolžna dela so in najbolj skromna. Vojak postane večkrat brezbožen ropar, mornar izkoriščevalec, trgovec pa se udaja praznemu srečolovu. Ti štiri stanovi pa so ostali in bodo ostali brezmadežni. Gole surovine presnavljajo in preoblikujejo, ni jim treba skrbeti, da bi si z lažjo in goljufijo ohranili ime in dobiček. Kmet orje ledino, iz nje kliče kruha človeštvu. Jedla bosta ta kruh tako svetnik v svoji celici, kakor razbojnik v svojem

skrivališču. Zidar postavlja opeko na opeko, kamen na kamen, da bo vstala iz njih lepa hišica, hišica ubožca, palača kralja ali pa morda celo hram božji. — Kovač kuje železo in ga prekuje v meč, prekuje ga v plug, prekuje ga v kladivo in drugo koristno orodje. Tesar pa žaga in pribija les, da bo služilo gospodarju za vrata in varstvo.

Te najpriprostejše stvari, ki jih rabimo v vsakdanjem življenju, ki so nam tako potrebne kakor kruh ali pa še bolj, so gotovo najbolj navadna dela, a je vendar v njih tudi umetnost in veličina.

Jezus-tesar je preživel svojo mladost sredi takega dela, po njem je prvič stopil v tesne zveze in domačnost z ljudmi ter je spoznaval najbolj skrite kotičke njihovega življenja in srca. Napravljal je mizico, ki je tolikokrat središče družabnosti in ljubezni, dasi sedi morda pri njej tudi izdajavec. Ali ni lepo sedeti med domačimi in ljubljenimi osebami in kramljati o vsem lepem in novem? — Napravljal je postelj, ki je na eni strani ljudem zibelka življenja, na drugi mrtvaško ležišče, napravljal je skrinjo, kamor polaga nevesta svoje dragocenosti, svojo balo: rutice, predpasnike, robčke. Izdelal je naslonjač, ki v njem sede starci in starke in sanjajo ob tihih večerih o davnih mladih dneh, ki se ne bodo več vrnili . . .

Ko je žagovina lila izpod njegovih rok na tla, ko so iveri in leseni kosmiči lahko padali izpod desk med tihim enakomernim petjem tesarskega orodja, takrat pa je Jezus premišljal vse besede Očetove, mislil je na vse prerokbe svojih glásnikov in predhodnikov, mislil je na delo, ki ga čaka. Tedaj ne bo več meril širino in ravnino desk, meriti bo moral resnico in duha božjega.

Pri ročnem delu je Jezus zvedel, kaj pomeni življenje. Živeti, to se pravi presnavljati mrtve, nepotrebne stvari v potrebne, ki bodo polne življenja. Zvedel je, da lahko najmanjšo stvarico, ki na videz nobenega pomena nima, preosnovi v dragocenost sebi in bližnjemu na korist. Tako je prišlo, da je prav na lahek način preosnovil cestninarje in padle duše v državljane božjega kraljestva, kakor je preje lahko iz zverženega in skrivenčenega debela napravil dobro zibelko in lepo mizo . . .

Pomenki o veri in neveri.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.:

UPNIK je srečal Mirčkovega Toneta in ga pozdravil kot svojega starega znanca. Slišal je že bil, da se je pred nekaj meseci priselil v njegovo župnijo, ali v cerkvi ga dotodaj še ni videl. Zato mu je bilo to srečanje ravno ugodna prilika, da se pouči, zakaj Toneta ni v cerkev.

Ko sta se pomenila o navadnih rečeh, ki se govore o priliki takega snidenja, se dotakne župnik tudi vprašanja glede cerkve.

Tone je bil dosti odkritosrčen mož, da ni rad govoril po ovinkih. Pa je povedal župniku kar naravnost, češ: v cerkev naj hodi tisti, ki ima vero, zanj je cerkev in kar se v njej vrši. Jaz pa nisem zanjo iz čisto preprostega vzroka, ker nič več ne verujem.

“To je sicer popolnoma logično govorjenje,” je dejal župnik, “vendar težko kar na lepem končam ta pogovor z vami, ker se mi precej čudno zdi, da bi ne bili več verni, ko vendar vem, kako ste včasih radi hodili v cerkev. Seveda, davno je že od tedaj in v tako dolgem času se lahko marsikaj izpremeni. Vidim, da se je tudi naš Tone izpremenil.”

“O, tisto pa, tisto, pa pošteno se je izpremenil. Vsaj v teh rečeh. Kakor rečeno, vere ni več v meni in to že davno ne. Ene same mrvice je ne najdete. Spoznal sem, da pameten človek ne more verovati vseh tistih čudnih reči.”

“To ste spoznali, Tone? Zelo zanimivo bi bilo zvedeti, kako ste do tega spoznanja prišli. Vem sicer, da se taka reč najbrž ne bo dala takole na kratko povedati, in še bolj mi je jasno, da bi nič ne zagleglo, ako vam jaz v par besedah povem, da je vaše spoznanje popolnoma zmotno, vendar, kot rečeno, rad bi vsaj malo vedel, kakšna je bila vaša pot od vere do nevere.”

“O, to se lahko precej na kratko pove, čeprav ne morem trditi, da je bila pot sama ravno tako kratka. Da vam z eno besedo povem: študiral sem mnogo, to se pravi, bral sem mnogo in premišljeval zraven, pa sem tako polagoma prišel do tega prepričanja, ki ga imam danes.”

“In je to prepričanje popolnoma trdno v vas, Tone?”

“Popolnoma trdno, gospod župnik. Mislim, da je ni sile na svetu, ki bi mi ga mogla omajati.”

“Več ko mi poveste, Tone, bolj me mika, da bi o teh rečeh kaj več govorila. Vidim, da ste odkrit

mož in gotovo tudi vi meni verjamete, ker me poznate, da ne bom silil v vas z neutemeljenimi očitki in sitnostmi. Ali bi bili pripravljeni, malo več o teh rečeh razpravljati z menoj? Ničesar vam nočem prerokovati, kako bi se tak najin razgovor končal, samo to vem, da bo zame izredno zanimiv in poučen. Ako smem biti malo neskromen, bi si usodil pristaviti nado, da bo zanimiv, če že več ne, tudi za vas.”

“O tem sem trdno uverjen, povem čisto odkrito. Sicer ne zaupam mnogo ljudem vaše baže, ali kdor je gentleman do mene, do tistega sem vedno tudi jaz.”

“To vaše priznanje me prav iz srca veseli.”

“Dobro, ako vam je prav, vas povabim na svoj dom takole kakšen večer, kadar sem jaz doma in kadar utegnete vi. Sicer veste, kako je z delovnim človekom: enkrat je zvečer prost, drugič zopet ne. Pa tudi pri vas ne bo dosti drugače. Imate tudi svoje posle. Pa saj imava oba telefon in se bova mogla sproti dogovoriti, ako se ne bo dalo naprej povedati. Za enkrat vas pa povabim takoj za jutri zvečer, ako utegnete. Potem bomo videli.”

“Zadovoljen, Tone, kar pridem. Pa veste, čisto domač razgovor: beseda da besedo. Na svidenje!”

“Da, prav tako si to reč jaz predstavljam. To vam pa povem, jaz ne mislim izpreobrniti vas, ker imate svojo glavo in svojo službo, jaz imam pa zopet svojo. Zato tudi vi nikar mene ne izpreobračajte.”

“Kakor naročate, Tone,” se je smejal župnik, “torej na svidenje!”

Prvi razgovor.

Sledeči večer je župnik res potrkal pri Tonetu. Sprejela ga je Tonetova žena, ki mu je hladno, vendar dosti uljudno velela vstopiti. V sprejemni sobi je sedel Tone, pripravljen na razgovor z župnikom.

Takole je Tone pričel:

“Torej, gospod župnik, da nadaljujeva tam, kjer sva sinoči nehala. Rekel sem vam že, da me je študiranje privedlo do tega prepričanja, ki ga imam danes. Ne morem vam v eni sapi povedati, kaj sem vse študiral in premišljeval. Za to bo še dosti prilike v teku najin razgovorov. Za enkrat mi pa dovolite, da se sklicujem na znanstvenike in vam zastavim eno vprašanje: Zakaj vsak učen človek vrže vero od sebe, ki jo je imel v mladih letih? Ali ni že to jasen dokaz, da znanost že sama po sebi razkrije praznoto vere?”

“Tone,” je rekel župnik, “na to vaše vprašanje prav rad odgovorim. Zdi se mi pa nekoliko pre-

splošno za začetek. Zastavite svoje vprašanje malo bolj konkretno. Želim namreč pred vsem vedeti, katere znanstvenike imate v mislih. Ali bi jih ne hoteli nekaj kar z imenom povedati?"

"Lahko. Naj imenujem za enkrat samo dva. Prav te dni smo brali, da je v Ljubljani odpadel od vere in se civilno poročil učen bivši duhovnik, vseučiliški profesor, saj vam je ime znano. In drugi, ki ga imam v mislih, je naš McCabe. Saj vam je gotovo tudi o njem znano, da je bil profesor bogoslovja, pa je pustil vero in službo, pozneje je pa spisal mnogo silno učenih knjig zoper vero. Torej, gospod župnik, če so taki in podobni možje iznašli, da je vera sama praznota, kako hočete, da mi navadni zemljani vse gladko in slepo verujemo?"

"Hvala, Tone, na to vprašanje vam pa takoj odgovorim. Pa že naprej vam moram reči, da sta imenovana gospoda jako slaba stebra vaše nevere. Najprej oni gospod iz Ljubljane. Njegova zgodovina mi je popolnoma znana. Prvič se že zato ne morete nanj sklicevati in opirati, ker on ni bil nikoli profesor bogoslovja. Bil je in je še profesor svetne vede, namreč zgodovine umetnosti. To je eno. Drugič je gotovo, da se v svojem duhovniškem poklicu nikoli ni dobro počutil. To kaže, da že od začetka ni imel poklica. Sicer pravi dober nauk, če nimaš poklica za sveti stan, skrbi, da ga dobiš. Potrudi se. Tega pa ta gospod ni nikoli storil, zakaj vsak, kdor ga je poznal, ve, da se je mož od nekaj rajši bavil z vsemi mogočimi drugimi rečmi, samo ne s svojim poklicem in s študijem bogoslovja. Zato je tudi postal profesor svetne vede in torej ne more biti nikakva veljavna priča v vprašanju vere in nevere. To je drugo. Tretjič je mož že dalje časa postajal bolj in bolj nezvest svojemu visokemu zvanju, ki se mu je bil posvetil ob času mašniškega posvečevanja. Opuščal je mašo, opuščal molitev, celo oblačil se že dolgo ni kot se spodobi duhovniku. Vendar je ostal še nadalje v duhovniškem stanu in se je znal celo braniti nasproti onim, ki njegovega neduhovniškega vedenja niso odobraval. Posebne značajnosti torej ni kazal in to boste tudi radi priznali, da človek rad ali nerad kmalu izgubi sposobnosti za svoj poklic, če se bavi z vsem drugim, le s poklicnimi dolžnostmi ne. To velja prav tako za čevljarja, kakor za duhovnika.

Za končni odpad mu torej ni bilo treba ničesar "najti," najmanj pa to, da je vera praznota. Kar se dolgo pripravlja, pride nazadnje samo od sebe. Vidite torej, kako slab steber svoji neveri ste si izbrali, dragi moj Tone. Četrtrič pa moram reči, da je oni gospod pred svojim odpadom vendarle nekaj "našel." Ali veste kaj? Ni našel, da je vera slaba, pač pa je našel, da je — neka ženska lepa! To je vse, kar je našel, in tej ženski na ljubo je vrgel od sebe vse in šel za njo — v civilni zakon. Če je tak mož komu v srcu vero podrl ali v drugemu nevero podprl — Tone, ali je to iskrenost? Petič pa še tole: Ta mož je odšel tiho in ni bilo slišati, da bi bil dal v javnost kakšno izjavo o svoji veri in neveri. Kakšno "spoznanje" ga je do tega koraka privedlo, o tem se ni izjavil. Ako torej vi zidate svojo nevero na to, kar poberete iz raznih protiverskih listov o korakih tega moža, vedite, da hodite jako nevarno pot. Dokler nimate njegove lastne izjave v rokah, ne veste prav nič, kaj se godi v njegovi duši ob mislih na verske resnice. Morda bi se pa mož rajši cerkveno poročil nego civilno, če bi se le mogel. Morda je le zato napravil ta usodni korak, ker ni imel več moči v sebi, ustavljal se v strasti, ki jo svet imenuje ljubezen. In da te moči ni imel, to ne dokazuje, da moči in resnice v veri ni, dokazuje samo, da mož te moči v veri ni iskal. To je vse. Kaj je torej v njegovi duši, tega midva ne veva, zato tudi ne morete na to prav nič zidati. Če bi imela v rokah njegovo lastno izjavo, bi bilo to nekaj več. Toda tudi tako izjavo bi bilo treba z ozirom na okolnosti, ki so do nje privedle, prav pošteno dejati na kritično rešeto.

Tako vidite, dragi moj, da bo s tem gospodom težko kaj. Škoda, da si niste kakega boljšega izbrali. Ta je tako slaba opora vaše nevere, da so velikega pomilovanja vredni vsi tisti, ki so nasledili poročilom znanega našega protiverskega časopisja."

"Hvala za pojasnilo," je rekel Tone malo v zadregi. Priznam, da ste dosledno izvajali svoje misli. Toda to je šele en primer. Odgovorite mi še na drugo vprašanje, namreč glede McCaba. On je pa bil res profesor bogoslovja in njegovih lastnih izjav glede njegove nevere imamo na koše."

(Dalje prih.)

Matevževe orgljice.

(Povest.)

P. Aleksander, O. F. M.

ZGODBE o muzikantu, ki mu je Bog sam dal orgljice, da bo poromal v solzno dolino in zapel ljudem o soncu, soncu, ki so ga zapravili . . . Davno je že tega, kar je utonilo v morju pozemske žalosti, le njegova medla zarja še gori na nebu in kaže pot, kam je zašlo.

Sv. Matevža so dali mojemu muzikantu za odvetnika pri božjem tronu, velikega apostola božje Besede in nekdanjega cestninarja! — Zakaj? Sam Bogve! — Oče je bil Franc, mati Ana in v vsej žlah-ti ni bilo Matevža! — Hudobni jeziki so namigavali nekaj o božji volji: Bog že naprej vidi vse življenje novorojenčkovo, pa mu da ime, ki bo odgovarjalo njegovemu nehanju! — Matevžek bo bržkone velik iblajtar in grešnik! — Svojo milost mu Bog podeli, da bo patrona posnemal tudi v pokori! — Ti jeziki! Vso faro oberejo, od župnika do zadnjega farmana in jim še ni dosti, spravijo se na ubogega Matevžka! Da bi jih šent! — Pravim tudi jaz, da je Bog hotel Matevžka, pa ne radi iblajtarstva! — Matevž — to pomeni dar božji. V našem slučaju: Bog je dal novorojenčku čudežne orgljice, da bo zapel ljudem sončno pesem. Mazilil ga je v svojega muzikanta! — Matevžek je torej maziljenec božji. Mazilil ga je pa seve, kakor mazili vse muzikante in umetnike, sam, ne po preroku, kot je v starem testamentu mazilil kralje. Zakaj pri muzikantih in umetnikih se mu ni bati, da bi si umazal roke s politiko.

Tudi to je Bog hotel, da se Matevžek rodi v vagonu. To ni prav nič čudno! Bog vedno tako voli. Samuel je bil ministrant, Savel kmet, David pa navaden pastir. In odkod sploh izvoljenci božji vseh dni, ali ne s ceste, iz kajž in barak? Kjer je uboštvo doma in njena sestra bridkost, tam ima Bog gotovo svoje roke, prej ali slej bo volil in svet se bo čudil beraču, kakor so se Judje Kristusu — tesarjevemu sinu, ko jim je par modrih in krepkih povedal.

Uboštvo je mati sonca in sreče. Matevž pa bo muzikant, ki bo pel o soncu, naj se nauči raztrganih in neubranih zvokov življenja, pa bo potem našel ton, ki se bo v njem prelilo to življenje v lepo pesem. Tako je dejal Bog, ko je šlo zato, da ustvari

Matevža. Ustvaril ga je in ga je poslal v vagon. Tam zunaj mesta stoji predolga železna veriga s svojo trikrat žalostno pesmijo o stanovanjski mizeriji. Trikrat je žalostna, ker jo pojo jetični otroci, jetične matere, ki ne poznajo belih sobic z nageljni v oknih in rdečo pelargonijo, kakor jih poznajo mestni otroci in mestne matere, poznajo le temo, smrad strojev in kletev nejevoljnih očetov in mož, ki se jim hoče moči, da bi mogli razbiti ta grdi svet s pestjo: zakaj jim noče dati stanovanj, kakor jih daje drugim ljudem v mestu? Ko razločno sliši pesem, trikrat žalostno.

Matevžku pa so peli vagoni pesem, težjo od vseh, kar so jih kedaj peli njegovim prednikom in vrstnikom!

Že drugi dan po rojstvu so mu zapeli uvodno kitico.

* * *

Oče in mati sta imela v zgodnjem jutru neznatno prasko, kakor so praske med materami in očeti v navadi, toda praska se je čez uro in pol razvnela v hudo bitko, kot so bile med Francem in Ana v navadi le tedaj, kadar je on prišel pijan domov. Pa to se je zgodilo po večini ob večerih, samo časih so se bitke zavlekle v noč. Sosedov to drugače ni mtilo, saj je imel vsak vagon svoje boje, danes so pa le stikali glave. Grmelo je kot v hudi uri, nazadnje je udarilo:

“Povem ti, spravi ga kamor že, primojstokrat, da mu ne bodo vagoni peli! Rekel sem. Danes naj mu zadnjo pojo!”

Odrinil je vrata, da so vse stene zašklopetale in je izginil v temno jutro.

“Franc!”

Klicala je za njim, mož se ni okrenil. Trikrat je zaklicala, potem je glas utihnil.

Bogve kaj imata tako rano? — so slepomišile sosede.

Bog ve, pa Franc in Ana vesta.

Ko ga ni bilo nazaj, je Ana klecnila nazaj k postelji in se sesedla nanjo.

Molk. Oni strašni, gluhi molk, ki je poln strahov, ko čuti človek, da ni sam. Neznano, nevidno

bitje čepi nekje v sobi. Tam-le v kotu je! Zdaj-zdaj bo spregovorilo z zamolklo besedo.

Ana je strahoma pogledala proti durim: noč je lila skoznje, črna in težka, kakor so težke in črne misli pred nezgodo. Vstala je zopet in jih je zaprla.

Tedaj pa se je razklenila tema in iz nje je stopilo bitje, v luči in svetlobi, samo v obraz je bilo zagrnjeno. Bitje je spregovorilo:

“Ana, mar bi bila ostala dekla. Čemu si se obe-sila na Franca?”

Ana je s trpkostjo spoznala mladostni spomin.

“Sama sem kriva. Kako je človek neumen ko je mlad!”

In spomin je govoril:

“Ljubila si delo, ljubila si gospodarjevo grudo in onega, ki je imel priti . . . Kaj ti je bilo treba te tretje ljubezni? Glej, kronali so ti jo s pijancem in z vagoni! — Še veš, ono Lepo nedeljo?”

Ana je jasno videla ono Lepo nedeljo.

“Soboto zvečer si nakosila detelje tri koše, kakor vsako soboto. Pa je prišla gospodarjeva Minka in je našla na trati marjetico:

“Oj Ančka, lej jo, marjetico! Čakaj, poprašam jo, kako je s teboj!” in je trgala cvetne lističe, drugega za drugim:

Roža, roža marjetica,
kje je Ančkina sreča doma?
Ali dobila bo ljubega,
ali bo k nunam v kloster šla?

“Pojdi, pojdi Ančka, kdo ga pa bolj čaka, ti ali jaz?”

Ana, Ana, tako si lagala Minki. Kako ti je drhtelo srce, ko so padali beli lističi, pa sama veš. Marjetica ti je prerokovala, kakor si želela. Ti pa, hajdi, koš na rame! In v hlev, užaljena! V hlevu pa, kdo te je videl! — Poiskala si v detelji drugo marjetico in si jo vprašala: Danes, jutri, drugo leto, danes, jutri, drugo leto . . . Tudi takrat ti je marjetica prerokovala kakor si želela.

Ni minilo dvanajst ur in je prišel.

Lepa nedelja — najlepši praznik v fari! Kdo bi je ne bil vesel? Pomlad ti znova zavriska v duši in telesu, še v nožicah, tako da morajo poskočiti in malce zaplesati. In moja Ančka se je seveda tudi zavrtela. Z Jurco, s sosedovim Mihcem, nazadnje še s Franceljnom. Bog vedi, odkod je prišel. Tako si mislila pri prvem valčku. Pri drugem ti je bilo že vseeno, kdo je in odkod je prišel. Pri tretjem pa si vedela, da je Francelj ta, ki je o njem v srcu pisano . . .

Potem ste igrali igro sv. Lenarta. Gospodarjeva Minka je na kolenih romala od stola do stola:

“Človek božji, kod gre pot k sv. Lenartu in koliko je še hoda?” — Vsi, ki so poznali igro sv. Lenarta, so odgovarjali:

“O le naprej, naprej, romarica, še dve in pol boš romala.”

Minka je romala in je priromala do Franceljna. Franc ni vedel nobenega odgovora, pa je Minka vstala in ga je dvakrat pobožala po licu čez in čez:

“Preljubi sv. Lenart, tak sem te le našla! Hvala Bogu!”

Franc je bil ves sajast. Vsa družba v smeh. Ti, Ana, pa s pestjo po mizi:

“Sram vas bodi!” — Kako je človek neumen, ko je mlad! Vse oči so potem zastrmele vate: — Ančka, kaj je pa tebi do Francka? — Mimogrede se je ustavil, ker sta z Mihcem znanca in sta skupaj cesarja služila, zdaj se pa že vidva tako poznata?! — in vsa fara je vedela oni večer, kar so čez leto in dan z altarja oznanili: Ančka, uslužbenka pri Grilovih, pa Franc, železniški zavirač z mesta se imata rada. Kdo ima kaj proti temu? — Kdo bo imel kaj proti, ko je France povedal: Lepo službo imam, lepo hišo imam in dobre sosede. — Gospodar je povedal: Pa še lepo Ančko imej in gospod župnik so blagoslovili zvezo.”

Ana je planila, da bi pregnala spomin. S spomini pa je tako kot s komarji in muhami: devetkrat jih preženeš, desetič se povrnejo. — Zlasti še, če so žalostni. Spomin je stal v kotu in se ni ganil, samo luč krog njega je ugasnila. In je govoril dalje:

Franc je tedaj pripeljal Ano v svojo lepo hišo, v — vagon, pa dobre sosede ji je predstavil že koj prvi dan. — Povabil jih je na poročno malico: drugega niso govorili, kakor o tatvinah in lumparijah. Vsi od kraja so bili dobri znanci branjev in njihovih štantov, vse žepe in mošnje bogatih sukenj in hlač so poznali. — In pili so mnogo, štefan za štefanom je izginil po grlih. — Ti, Ana, pa si strmela: najbolj je pil Franc . . . In si klonila v pregrenko spoznanje: Pijancem sem prodala svojo deklško srečo.

In lepa služba! Lepa je bila, pa jo je pognal po grlu. Ravno včeraj so mu jo odpovedali: tekem štirinajstih dni naj si jo drugje poišče! Joj!

Predsinočnim je prišel pijan domov:

“Baba skuhaj!”

“Nimam, Franc!” — Natepel te je, tebe — nosečo mater!

Sinoči je prišel krvav domov:

“Ves dan se valjaš, mrha! Čevlje mi potegni z nog!” — Tiho si vstala in ga sezula, potem si mu pokazala novorojenčka v tihem upanju. Ni ga poljubil, še dobro pogledal ga ni. Zvalil se je na postelj in je zaspal.

Drevi bo prišel zopet pijan in bo . . .

Kaj bo? Ana je šla z roko preko čela, kakor bolnik v težki vročici.

Molk. Oni dvakrat strašni gluhi molk, ko si ves sam in ti še bitje, ki ga slutiš in vidiš v kotu, utone v njem.

Ana je kriknila: "Franc je to rekel, ne, tega ni rekel Franc!"

Tema je odgovorila:

"Franc je rekel in s pestjo je pribil besedo na mizo. Kaj se ne spomniš, Ana? Morda še ni ura tega!"

Skoprnela je, pograbila dete in ga stisnila na srce: Tebe, življenje moje, ne in ne, nikdar!

Pa se je zopet razmaknila tema in iz nje je stopila, — kakor je stopil prej mladostni spomin, — skušnjava:

"Pomisli, Ana, velik kamen si boš odvalila!"

"Ne, nikdar! Tak greh!"

Skušnjava ni odnehala:

"Pa bi! Kdo bo vedel, čegav je bil? Spoveš se nazadnje, pa boš še sama pozabila. Živ krst ne bo vedel!"

Ana se je stresala, kakor da se bori z nekom, ki jo hoče oropati življenja; skušnjava pa je zdajci zagrozila:

"Franc te ubije! Žival je pijanec! Izkusila si že!"

"O Marija!"

Ana je videla: dve grozeči lučki plavata iz dalje . . . Vedno bliže in bliže . . . Dete se zvija na tračnici. — Ena, dve! Vlak gre čezenj. Joj! Dete ni zaječalo, tako hitro se je zgodilo. Kri. Kepa raztrganega mesa.

"Joj, dete še krščeno ni!"

Ana je vztrepetala, kakor da je že res vse končano, v prihodnjem trenutku pa je zajela vode iz škafa in je oblila svojemu detetu glavo: "Matevžek, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in sv. Duha!"

Skušnjava se je smehljala:

"Saj sem vedela, Ana, pametna si!"

"Kaj! Pametna! Sem mar privolila?"

Skušnjava pa jo je trepljala po rami, kakor dobra prijateljica:

"Vrneš se na deželo h Grilovim! Zopet boš ljubila ono lepo hišo v brajdi, polja in holme. Glej! Minka ti je že pisala: Pridi! Franc pa naj bo, kjer je! Radi Matevžka pod srcem nisi hotela. Zdaj ga spraviš, pa si prosta, greš k Minki in pozabiš tegobo in žalost!"

Ana se je zasanjala v one lepe holme in gričke, gozde in trato. Vsa mladost ji je bila prikovana na to edino brezmejno sladkost v življenju. Grilova hišica v brajdi, kozolci ob njej, polni dehteče otave, zadaj njiva cvetoče ajde, v ajdi pesem čebelj . . . Dimko, Rogo in Belko je molzla, čunkam je dajala, koscem je nosila južino; koscem: Jurci, Mihcu in Anžetu. Vsi fantje od fare, kipeči zdravja in kmetiške radosti! — Žela je z Minko, Pepco in Rozo. Kot sestre so si bile. Pele so in kramljale, zlato je pa lilo izpod rok v snope . . . O nazaj, nazaj, v to večno nedeljo!

Ana je sanjala in se je kesala, kesala se je in je sanjala.

Skušnjava pa je prerezala sanje:

"Torej. Vlak gre še pred jutrom. Brž, brž!"

In Ana se je udajala, vsa opojena od mladostnih sanj:

"Pa zakaj ravno pod vlak? Nesem ga na prag one bele visoke hiše, kjer so sestre doma in sirote!"

"Neseš ga na prag one bele visoke hiše, kjer so sestre doma in sirote," je ponovila skušnjava, "samo brž, brž."

Ana je vstala kakor iz dolge težke bolezn, pograbila je prvi listič, ki ga je našla na mizi in je napisala nanj z okorno roko:

"Krščen sem in mi je Matevžek ime." Obrnila je še listič, da bi jo kako neprevidoma ne izdal in je — omahnila.

Listič je bil podobica Matere božje v betlehemskem hlevcu. Jezušček v jaslih je žalostno gledal v Ano. Strašna sodba pa mu je gorela v očeh . . .

Ana je tedaj molila:

"Marija zahvaljena! Samo da si prišla in me rešila!"

* * *

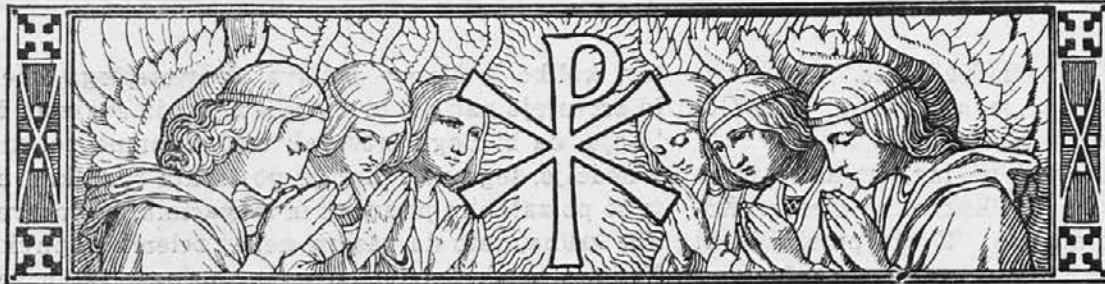
To je bila uvodna kitica, ki so jo vagoni peli Matevžku že koj drugi dan po rojstvu.

Pa še piko k tej kitici!

Franc se oni večer ni vrnil več domov. Pravili so, da je šel v vodo. Franc v vodo, Ana po treh dneh pod hladno rušo, Matevžek pa je ostal sam, ni imel žive duše na vsem božjem svetu.

(Dalje prih.)

V soncu
Najsv. Imena.

Naša moč.

M. K., Chicago:

NI pravijo, da je naša moč v pesteh, možje in fantje, drugi pravijo, da je naša moč v razumu, jaz pa pravim, kar so že mnogi pred menoj povedali, kar morajo povdarjati vsi, ki so s sveto materjo, katoliško Cerkvijo, eno, vsa naša moč je v Bogu. — Možja, ki ga vidim vsaki mesec pri obhajilni mizi, o njem lahko rečem, da je močan in krepak, pa naj bo na videz še tako slaboten, in o možu, fantu, ki ga nikdar ne vidim pri mizi Gospodovi, o tem moram reči, da je velik slabič, pa naj ima pesti in mišice še tako krepke, da bi gore prestavljal, pa naj ima vedro glavo za deset modrijanov.

Društveniki Najsvetejšega Imena bi morali v tem oziru v prve vrste. Bojevniki smo velikega Kralja, zakaj bi ne dvignili prapor tega Kralja visoko, tako visoko, da bi ga videl dom in svet in bi oba rekla, glejte, to so naši možje. Prapor Jezusa kralja nosijo — sveto Evharistijo. Sveta Evharistija je v vsem njihovem delu, sveta Evharistija je v njihovi duši, sveta Evharistija je v njihovih očeh, ki zagorijo v ognju zlasti tedaj, kadar se je treba postaviti za Kristusovo stvar.

Možje in fantje, ali bi mogel svet o nas tako govoriti? O, ne vselej. — Kakor je šel neki vojskovodja v rimskem ujetništvu na grobove svojih prednikov, ko ga je prašal Rimljan, kje ima svoje bojevnike, kje ima svoje možje, šel je na grobove in tam zaklical: tu spe naši fantje, naše korenine, naši možje, danes nimamo več mož, zakaj, če bi jih imeli, bi ne bili podaniki Rimljanov, tako bi lahko jaz šel na grobove naših ljubih očetov in tam zaklical: Tukaj spe naši možje, danes nimamo več veliko mož, zakaj, če bi imeli možje, bi ne bili podaniki svojih strasti, bi ne bili podaniki krivih evangelistov, bil bi nam Bog več od dolarja in želodca. Tako je, zapisali smo se z dušo in telesom med one, ki jim je ob-

cestni jarek dom, glažek vinčka vse, Evharistija in duhovno življenje pa deveta vas. Za glavo se mora prijeti človek, ko gre časih ob nedeljah krog slovenskih hiš, pa vidi, da na vsakem vogalu podpirajo hišice sinovi slovenske matere; za glavo se mora prijeti in sram ga mora biti, da jim je brat in rojak. Spominjam se še časov, — kaj bi se jih ne? — ko smo pljuvali za takimi, danes se vse ponaša s tem, in kamor prideš, v pisarno ali delavnico, vsepovsod bodo govorili o nedeljskem krokanju. Časih nam je bila nedelja sveta radi službe božje in počitka, danes nam je sveta radi vina in veselja. — In so med njimi taki, ki se prištevajo s ponosom k društvenikom Najsvetejšega Imena, videl sem že enega, ki je pošteno cesto meril, v gumbnici mu je pa blestel znak Holy Name. Človek bi mislil, kakor da ga nalašč natika, češ, da me bo ja vsakdo videl. Hej ti, prijatelj, ki hodiš mimo, da boš vedel, jaz sem društvenik najlepše cerkvene organizacije v Ameriki, po meni lahko sklepaš, kako je močna in krepka ta naša organizacija. Vidiš, vso cesto lahko premerim, ali jo moreš ti? Poskusi. — Kaj ne, da te je sram! Glej, mene pa ni nič sram, veš, jaz sem društvenik Najsvetejšega Imena."

Društveniki po vsej ameriški Sloveniji, ali bomo trpeli v svoji sredi take izvržence? Ven z njimi in vsi se postavimo za čast in ime našega društva. — Pri sebi seveda vsak najprej, ker smo pač vsi nekoliko prizadeti, nesrečna prohibicija je tega kriva.

Kako je grdo, da se ponašamo: toliko in toliko glažev sem ga, zmorem, pa zmorem. Če bom pa prašal, koliko vas je bilo pri obhajilu zadnji mesec, pa bom moral strmeti. Društvenik Najsvetejšega Imena, ki je prisegel pod častno besedo, da bo šel čestokrat k svetemu obhajilu, pa ni bil pri mizi močnih morda pol leta že.

Možje in fantje, krenimo na drugo pot. Naša moč je v sveti Evharistiji, naša moč je v Bogu!

Tri besede možem.

P. Kazimir, O. F. M.:

“OSVEČENO bodi Tvoje ime.”

Tako nas je učil moliti sam Gospod v svoji lepi molitvi.

Kolikokrat ne izgovarjaš te prošnje na dan, kolikokrat na mesec. Kolikokrat na leto. Z njo prosiš, da bi bilo presveto Ime božje češčeno na vsem svetu.

Ali misliš na to?

Zgodi se pa prepogosto, da tudi katoliški možje izgovarjajo in ponavljajo to prošnjo, v isti sapi pa preklinjajo Boga in vse, kar je svetega.

Slovenci sicer nimamo izraza za preklinjevanje božje. Slovenci preklinjajo radi hudiča, ta je pa že itak preklet. Vendar se širi tudi med nami ta ostudni greh, za kar rabijo laške in madžarske izraze.

Član društva Najsvetejšega Imena se pri vstopu posebno zaveže, da mu bo božje ime vedno sveto in je nikoli po nemarnem imenoval ne bo. Možje, fantje, ali se držite te obljube. Preklinjevanje Boga je satanski greh. Satan v peklju preklinja Boga in ga bo vedno preklinjal, človeka bi pa moralo pretresti že samo, kadar sliši kletve, ne da bi sam preklinjal.

Oče, misli si, da bi se tvoj otrok v jezi obrnil proti tebi in bi te začel preklinjati. Bi si ti to dovolil? Kaj misliš, da bi potem Bog ne smel biti užaljen, če rabiš njegovo ime ob vsaki priliki, rabiš jo ne v božjo čast, temveč da si olajšaš in odtešiš jezo, ki se v tebi kuha?

Zato, posvečeno bodi Tvoje ime. Nikdar se ne predrzni preklinjati Najsvetejšega Imena.

* * *

Eden najlepših prizorov na 28. mednarodnem evharističnem kongresu je bila nedvomno noč, ko je na tisoče mož nanovo priseglo na zastavo Najsvetejšega Imena. Morje luči je valovalo na stadijonu, morje glasov je bučalo: Zvestoba in srce Gospodu Najsvetejšemu, ki je pot, resnica in življenje.

Videl sem jih navdušene in goreče, vesel sem jih bil iz dna duše in sem rekel: glej, pa pravijo, da je svet čedalje bolj brezbožen. Sem naj pridejo in bodo zvedeli, da je še Bog z nami in da smo mi z njim v veselju in trpljenju, na stadijonu chikaškem in na stadijonu življenja v težki borbi za vsakdanjo skorjo kruha.

Da, ko bi bili tudi na stadijonu življenja tako korajžni. Toda žalibog nismo. Koliko je mož in fan-

tov, koliko je članov društva Najsvetejšega Imena, ki žrtvujejo nad sto ur na teden sebi in svojemu življenju, da bi Bogu žrtvovali vsaj skromne pol urice v nedeljo, tega ne. Koplje po težkih rudnikih, ubija se po zatohlih pisarnah in magacinih, po tovarnah išče kruha, zato da zasluži nekaj zelenih papirčkov. Nedelja in služba božja mu ne prinese takih zelenjakov, k večjemu mu jih še vzame, čemu bi potem šel v cerkev? Ko bi se seveda lepega dne postavil kapitalist na cerkveni prag z žakeljčkom dolarjev in bi sipal in trosil denarja na debelo po cerkvi in po stopnjicah, o, potem bi pa ne bilo treba zakristanu pozvanjati in klicati na mašo.

Možje in fantje, zapišite si v srce: Blagoslov tedenskega dela je nedeljska služba božja. Bog ti dela ne bo blagoslovil, če se nikoli ne boš zanj zmenil. Delaj, privoščiči si življenja, sanjaj o lepi hišici z zeleno brajdo krog nje, toda ne pozabi, da je Bog gospodar vsega dela, da ti samo on daje življenje, da ti bo on pripravil hišico, če je njegova sveta volja. Njegovo sveto voljo pa boš spoznal v molitvi.

* * *

Svete in petek sta merilo tvoje vere in tvojega prepričanja. Družbenik Najsvetejšega Imena, tole vedi: katoličana lahko presodim že samo po tem, če vem, kaj sta mu petek in svete. Ne hodim k maši v nedeljo, ne zdržim se mesa ob petkih in zapovedanih postnih dneh. Dobro. Povem ti, kdo si. Judež si, še slabši od Judeža. Juda je užival dobrote z mize Kristusove, prijatelj je bil Kristusu, a bil je nevhvaležen in ga je izdal barabam, prodal ga je pa za petindvajset srebrnikov. Sedaj mi povej, za kako ceno ga ti prodajaš? Koliko stane košček mesa? Komaj nekaj umazanih centov. Torej je bil Judež bolj pošten. Prodal je Boga za srebrnjake, ti ga prodajaš za manjšo ceno. Kristus se je zate razpel na križu, da bi ti vrnil srečo in milost božjo, ti pa ne moreš obhajati spomina krvave kalvarijske daritve z majhnim zatajevanjem. Povej mi, ali se res ne moreš zdržati? Ali res visi vse tvoje življenje in zdravje na koščku mesa? In kakor dà bi ne imel vse polno drugih jestvin? Kje nisi v tem oziru bolj postrežen kot v Ameriki, kjer dobiš vsako najmanjšo vrsto jedi konservirano?

Svete in petek naj ti bosta dneva, posvečena Bogu, pa bo božji blagoslov s teboj.

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

(Namen apostolstva molitve za mesec februarij: Sv. Alojzij bodi vzor mladini.)

Kakor sta nam danes potrebna sv. Frančišek in njegova velika priprostost, tako nam je potreben tudi sveti Alojzij s svojo angelsko naravo. Tako poživljen je svet, da se človek strahoma povprašuje, kaj bo. Pa da bi še mladina ne bila pokvarjena, bi še bilo, toda tudi mladina je krenila na stran pota in prisega na prapor hudobnega duha. — Da bi sveti Alojzij prežl našo mladino z duhom nedolžnosti in otroške čistosti, za to goreče molimo v mesecu februariju. — Sveti Alojzij, ta čista duša, ki je bil že ob rojstvu na poseben način odločen za nebesa, bo prosil za svoje vrstnike v dvajsetem stoletju, da ne bodo popolnoma zabredli in zagazili v blato telesnosti in živalske strastnosti. — To-le je zapisal župnik sv. Alojziju v krstno knjigo na dan krsta: Da bi bil srečen, Bogu ljub in ljudem v večen spomin. In tako čudovito se je ta župnikova želja spolnjevala v vsem življenju Alojzijevega! Kaj bi vam spominjal to življenje, ki je vsakemu otroku znano? Ali naj vam pokličem v spomin, kako velik mož molitve je bil že v nežni dobi detinstva, kako orjaški je bil v premaganju samega sebe, kako Bogu udan in ponižen? Kaj bi vam to spominjal? Saj ga vsi poznate. Samo to-le bi rekel: Glejte, Bog je v vsakem času obudil svetlo zvezdo zemljanom na pot, da bi jim svetila

in kazala v božje kraljestvo. Tako je obudil tudi svetega Alojzija oni dobi v vzor. Taka je bila ona doba, kakor je danes, nobene duhovnosti ni bilo v njej, samo sovraštvo, same vojske, pulti in prepiri. Vstal je sveti Alojzij, angel miru in jim je pokazal nova pota. Ne z ognjem in mečem posvetne moči, z ognjem in mečem božje molitve je razžaril srca v novo življenje, zakaj goreča molitev je kakor dvorezen meč, še Bog se mu ne more ustavljati, če je molitev le dobremu namenjena. — Molitve nam je treba danes, premišljevanja in več duhovnosti. Ko bo svet spoznal, kolika moč je v molitvi, ko bo šel vase in začel premišljevati svoj zadnji namen in svoj prvi Vzrok, bo vse boljše, dokler bo pa begal le za posvetnem, ne bo miru, pa naj še toliko sklepa o njem in govori na konferencah. — Sveti Alojzij, prosil za nas, da bomo vredni spoznanja božjega.

Dober namen, ki ga obujaj sleherno jutro v mesecu februariju: Presveto Srce Jezusovo. Po rokah prečiste Device ti darujem vse molitve, dela in trpljenje današnjega dne, predvsem v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš, drugič pa v ta namen, naj bi sv. Alojzij pokazal naši mladini prava pota do Tvojega božjega Srca.

NOVOMAŠNIK JANKO.

(Nadaljevanje s strani 6.)

či prst v blagoslovljeno vodo, prekriža Jankota na čelu, na ustih in na prsih:

“V imenu Očeta in Sina in sv. Duha . . .”

Oče ponovi ves obred. Zopet solze itd.

Oče stopi sredi sobe:

“Sinko, ponosem sem nate, kakor nisem bil ponosen nikdar. Dal si nam, po čimer smo dolga leta hrepeneli. Kolikokrat je bilo oblačno naše nebo v skrbi zate, danes so se skrili oblaki za gore in izza gora si vstalo ti solnce družine naše. Bodi nam solnce zdaj in vekomaj! Na tem svetu boš prosil za nas in na onem svetu boš prosil za nas, razumeš, drugega ne zahtevamo, Bog te sprimi.” Potem se je za-

čelo poljubovanje, objemanje itd.

Škrjančki so peli in bili veseli. Janko jih ni slišal. Perovska tovarna železnin na desni, na levi podgorska cerkev, Janko ju ni videl.

• Tedaj se je usula gruča delavcev iz tovarne. Končali so z delom: Mrmranje, spogledovanje. Za minuto.

In iz gruče prileti velik kamen:

“Črnuh prekleti, se boš sprehajal pri belem dnevu?”

Janka je zaskelilo v roko, roka je bila krvava . . . In takrat je padel Janko iz nove maše v sredo trdega, trdega svečeniškega življenja . . .

Rev. Janez Pucelj:

Zvezda je šla pred njimi.

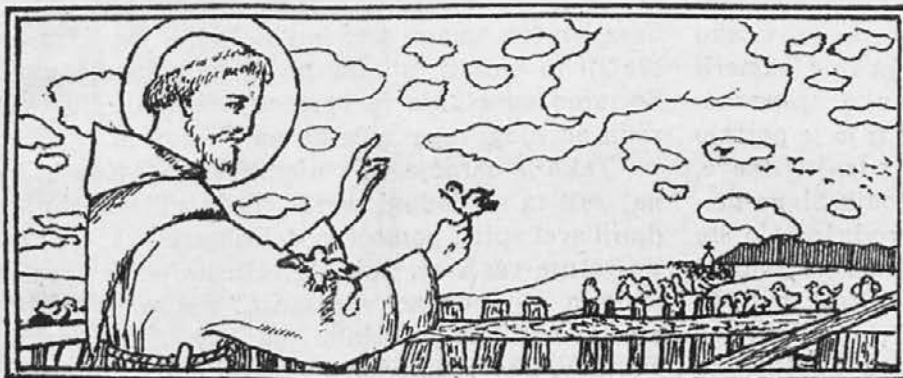
Mat. 2, 9.

Na Jutrovem je svetla zvezda vstala
in trem so modrim srca strepetala:
— Mesijeva je, bratje, zvezda ta.
Na pot! Poslal jo je Gospod sveta,

da nas do božjega pripelje kralja.
Na pot! Saj ona pot nam bo kazala. —
In šli so. Zvezda je pred njimi šla,
kot bi bila poslanka iz neba.

Herod je novega se kralja zbal,
srce zakrknil v temni je zablodi,
lagal je bogokletno modrim trem.

Tako je vsakemu Bog zvezdo dal,
— ljubezen do resnice, — ta ga vodi,
če hoče ji slediti, v Betlehem . . .

Iz Franciškovih vrtov.

Marija in Sveti Francišek.

Dr. P. Gvido Rant, O.F.M., Ljubljana:*

SV. FRANČIŠKA prištevamo lahko najgo-rečnejšim častilcem Matere božje. Nežna ljubezen, ki je že izza mladih dni njegovega življenja plamtela v Franciškovem srcu, ga je nagnila, da je popravil zanemarjeno in zapuščeno cerkveno Marije Angelske. Odpovedal se je namreč svojemu očetu in njegovemu velikemu premoženju ter je sklenil v uboštvo, pokorščini in čistosti preživeti svoje življenje. Pri Mariji Angelski je stalno prebival, tam je bil njegov dom. V cerkvi Marije Angelske je tekla zibelka njegovega reda; zakaj v tem svetišču mu je Bog na priprošnjo Device Marije razodel njegov poklic, v njej je spoznal duha evangeljske resnice in novi način življenja, ki ga je hotel živeti. Pri Mariji Angelski je obhajal prvo generalno zborovanje reda, na katerem je izvolil nebeško Gospo, zaupajoč na njeno moč, za varihinjo svojega reda. In ko se mu je približal dan, ki se bo približal vsakemu izmed nas, ko se je poslavljajal od zemeljskega življenja, se je dal nesti v svetišče Marije, kjer je izročil svojim sinovom kot dediščino — svojo veliko ljubezen do Marije.

Ali se bomo tedaj čudili, da si je sv. Francišek pod vodstvom in varstvom presv. Device osvojil tisto ljubezen do Boga in do bližnjega, ki tako izrazito odseva iz njegovega življenja? Ali se bomo čudili, da je dvignila prav ta dvojna ljubezen serafinskega svetnika do tistega pomena, ki ga uživa tudi z ozirom na rešitev socialnega vprašanja? Da bomo to dejstvo prav doumeli, pogledjmo: odkod izvira socialno vprašanje in kako vpliva sv. Francišek s svojim življenjem in naukom na rešitev tega vprašanja. Odkod izvira socialno vprašanje?

Človeški rod je od svojega prvega početka določen, da dela. Mozes pripoveduje v svoji prvi knjigi

(2, 15): "Vzel je torej Gospod Bog človeka in ga postavil v raj veselja, da bi ga obdeloval in varoval." Raj, ki ga je Bog pripravil človeškemu rodu v veselje, naj bi ta s svojimi rokami in s svojimi močmi obdeloval. Seveda to delo ni bilo neprijetno in težko, vendar: delo je bilo. Ko pa sta Adam in Eva grešila, je govoril Bog Adamu: "Prokleta bodi zemlja v tvojem delu; v trudu se boš od nje živil vse dni svojega življenja. Trnje in osat ti bo rodila in zelišča polja boš jedel. V potu svojega obraza boš užival kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzet. (1. Moz. 3, 17, nasl.)"

V teh besedah je začrtana usoda človeštva; povedo nam pa tudi, zakaj se v vseh vekih človeškega rodu ponavlja in ponavlja socialno vprašanje. "Prekleta bodi zemlja v tvojem delu . . . Trnje in osat ti bo rodila in zelišča polja boš jedel," v tem je jedrnatopisan prvi vir socialnega zla. Drugi pa je izražen v besedah: "V trudu se boš od zemlje živil vse dni svojega življenja, v potu svojega obraza boš jedel kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzet; zakaj prah si in v prah se povrneš." — Prekletstvo je torej izrekel Bog po grehu prvih starišev nad zemljo in njeno rodovitnostjo. Nič več ne bo dajala sama iz svoje moči toliko žlahtnih sadov, da bi človeški rod od njih živel brez truda in trpljenja. Ne, sama iz sebe bo rodila le trnje in osat in kljub vsemu delu se bo moral človek zadovoljiti z zelišči polja ter jih uživati namesto žlahtnih sadov izgubljenega raja. Kar nam narava sama daje, je tako skromno, da še daleko ne zadošča za človeka vredno življenje, niti za mali del vsega človeškega rodu. Ako hočemo živeti, moramo takorekoč izsiliti iz zemlje, da nam da vsaj najnujnejše stvari, brez katerih

* Predaval na Marijinem kongresu v Ljubljani.

je življenje nemogoče.

Tò pa je samo ena stran prekletstva, ki ga je rodil človeštvu greh prvih staršev. Oglejmo si tudi drugo stran tega prekletstva, ki je za nas prav tako važna in usodna. Delo, za katero je Bog nameril prva dva človeka na zemlji, je bilo sladko, njune moči so ga lahko zmagale. Po izgonu iz raja je postalo to bistveno drugače. Le zamislite se nazaj v dneve, ko ste bili še otroci. Sedeli ste v naročju blage matere. Z otroško prostostjo in dobrodušnostjo ste vprašali mater: "Mati, zakaj imaš gube na svojem čelu?" In mati vam je odgovorila: "Otrok moj, to so brazde, ki jih globoko zarežejo skrbi življenja v vsako človeško čelo, dokler jih smrt z mrzlo roko zopet ne izbriše." Ali ste mater takrat razumeli? Nè! Ta odgovor je presegal vaš razum. Saj ste bili še majhni in niste niti slutili, s kako bridkimi solzami in s kolikimi znojnimi kapljicami je bil namočen kruh, ki so ga vam vsak dan rezale roke skrbnega očeta in blage matere. V trudu namreč, v potu svojega obraza si mora človeški rod služiti svoj kruh; svoje slabotne ter izmučene sile mora do skrajnosti izrabiti, da se preživi. Delo, vir in predpogoj obstanka in blagostanja, je postalo človeku breme, trpljenje in muka, pogosto tako velika in tako bridka, da ji podleže in omaga. Kaj čuda, če skušajo, so in bodo skušali v takem položaju ne le poedinci, ampak celi stanovi, sloji in narodi, da si pridobijo v svojo oblast čim več zemlje in njenih dobrin; potrebno in neizogibno, težko in mučno delo pa hočejo prevaliti na svoje sobrate in jih zaslužiti! Lakomnost to dela. In ali ni gonilna sila svetovne zgodovine današnjih dni lakomnost, ki je vir socialnega zla in ubija pravičnost ter krščansko ljubezen do bližnjega? Da, tista lakomnost, ki razveljavlja vse, kar je bilo v socialnem redu že tisočletja podedovana lastnina: pravice stanov, obrti in dela. Kakor pijavka izsesava lakomnost delovanje in obstoj nižjih stanov in male posesti; več kot polovica človeštva, mlado in staro, upreza v poveznice veleobrti, dokler ni večina izrabljena v suženjskem delu in ne propade v miselnosti in srdi hlapčevanja. Lakomnost trga meso in srka kri enotne človeške družbe, ki jo razkraja v kapitalizem in siromaštvo — dve besedi in ena misel, dvoje oskrunjenih človeštev — in ena sramota, ena blaznost — lakomnost. Po svoji borzi uravnava vojno in mir, usodo vladarjev in državljanov. S svojim oduštvom tira ljudstvo in celokupno družbo v obup. S konkurenco ruši mir družin, tvrdk, držav, kakor tudi življenje posameznih ljudi. Lakomnost greni trdo zasluženi kruh možu, mleko otroku in izpodko-

puje zaupanje človeštva v samo sebe.

Zato se bije med lakomnostjo na eni ter pravičnostjo in ljubeznijo na drugi strani boj, ki valovi brez končne zmage sem in tja, boj, ki se sicer da ublažiti in omiliti, nikdar pa ne popolnoma umiriti. Socialno vprašanje je vprašanje vsega človeškega rodu od njegovega začetka pa do konca.

Tako je ozračje, ki v njem živimo. Kdo in kako naj reši ta zablodeni svet? Toda ali potrebuje sedanjí svet sploh pomoči in dobrih svetov? Ali se ne posvetuje ves svet, kako bi rešil najtežje vprašanje stoletja — socialno vprašanje? Ako pogledamo zmedo socialno-političnih nauk in zakonskih osnutkov, ako pregledamo vso babilonsko zmešnjavo našega, na svojo zemeljsko slavo tako ponosnega časa, kdo ne misli na prestrašeno mesto, pod katerim se zibljejo vulkanska tla, na hišo, ki je zgrajena na pesku, v vedni nevarnosti, da jo viharji in valovi za vedno pomedejo s površja? Žalosten dokaz, da je treba, ako hočemo izlečiti zlo časa, ozdraviti ne površine, ampak globino: življensko moč. Vsi mnogoštevilni socialno-politični zakoni, ves javni in zasebni trud ne bo ustvaril kaj trajno rešilnega, dokler ne bodo voditelji narodov obnovili v zvezi s Cerkvijo tistih temeljev, ki nosijo celotno socialno zgradbo: misli na Boga in vere narodov v njega. Dajmo modernemu človeštvu starega Boga, staro vero, pobožno krščansko življenje, pa se bodo razdrapane socialne in politične razmere, ako ne popolnoma, pa vsaj bistveno izpremenile.

Sveti Frančišek Asiški je vero in pobožnost davnih krščanskih časov našel v Mariji. Dolgo vrsto let je v srcu z njo hodil po solnčni Umbriji. Dolgo vrsto let je propovedoval in peval slavo svojemu Gospodu in svoji Gospej, dokler ga niso zapustile telesne moči. V septembru 1226. leta mu je dejal zdravnik: "Mislim, da boš dočakal še konec septembra ali začetek oktobra." Světnik je za trenutek priprl oči, potem je pa hrepeneče raztegnil roke in zaklical: "Dobrodošla, sestra smrt!" In k svoji sloveči solnčni pesmi je v teh dneh dodal še eno kitico, ki se glasi: "Hvaljen bodi Gospod, po naši sestri smrti, kateri noben človek uiti ne more!"

Na njegovo željo so ga bratje prenesli k ljubljeni cerkvi Mariji Angelski. V pogledu na Marijino cerkev in asiško mesto je počasi dvignil desnico in blagoslovil ponovno vse svoje brate in tudi vse, ki bodo kdaj v prihodnosti njegovega duha, rekoč: "Blagoslavljam jih, kolikor jih morem, in še bolj, kolikor jih morem."

Brat Ginepro (I fioretti).

Rev. Janez Pucelj:

BRAT GINEPRO je imel toliko usmiljenje in sočutje do ubogih, da je brž slekel svojo haljo ali kapuco od svoje halje, kadar je videl koga, ki bi bil slabo oblečen ali gol. In zato mu je gvardijan zapovedal pod pokorščino, da ne sme dati nobenemu revežu vse svoje halje, pa tudi ne dela svoje redovne obleke.

Zgodilo se je, da je čez malo dni srečal siromaka, skoraj nagega, ki je prosil brata Ginepra pri ljubezni božji za miloščino. Tedaj mu je rekel poln sočutja: "Jaz nimam ničesar, kar bi ti mogel dati, razen halje. Toda moj predstojnik mi je zaukazal pod pokorščino, da je ne smem dati nikomur, tudi ne dela redovne obleke. Če pa mi jo ti sam slečeš odzadaj, ti jaz nič ne ugovarjam."

Ni govoril gluhemu, kajti takoj mu je oni siromak odvzel haljo odzadaj proč in je odšel z njo in je pustil brata Ginepra sredi ceste na pol slečenega. Ko pa se je povrnil v samostan in so ga vprašali, kje je halja, je odgovoril: "Neki dobri človek mi jo je slekel odzadaj in je odšel z njo."

Zopet je šel nekoč br. Ginepro v Rim. Ker se je bil sloves njegove svetosti že razširil, mu je mnogo Rimljanov šlo z velikim spoštovanjem naproti. Ko je br. Ginepro zagledal, da prihaja toliko ljudstva, si je izmislil, kako bo vse njih češčenje spreobrnil v boso bajko in pavliharstvo. Bila sta ondi dva otroka, ki sta se gugala. Pride br. Ginepro in odrine enega teh otrok z lesa in stopi gori in se začne gugati. Medtem pridejo ljudje in se čudijo, da se br. Ginepro guga. Vendar so ga vseeno pozdravili z

veliko spoštljivostjo in so čakali, da bi se navžil igre na gugalnici in bi ga potem s častjo spremili do samostana. Pa br. Ginepro se je malo brigal, da so ga pozdravljali in častili in pričakovali, ampak je zelo resno poganjal gugalnico. In tako so čakali dolgo časa, dokler ni nekaterim bilo tega odveč in so rekli: "Kakšen kozel je to!" Nekaterim pa, ki so poznali njegove navade, je spoštovanje še bolj zrastlo. Vendar so pa kljub temu odšli vsi in so pustili br. Ginepra na gugalnici. Ko so pa bili vsi odšli, je ostal br. Ginepro ves vesel, ko je videl, da so nekateri šale zbijali na njegov račun.

* * *

Nekoč se je br. Ginepro mudil v Valle di Spuleto. Zvedel je, da je v Asiziju velika slavnost, in da je šlo tja mnogo ljudstva z veliko pobožnostjo. Obšla ga je želja, da bi tudi on šel k tej slavnosti. Sleče si br. Ginepro haljo in tak gre skozi Spuleto po sredi mesta in pride do samostana. Bratje so se zelo razburjali in pohujševali in so ga zelo ostro kregali, ker dela sramoto redu sv. Frančiška. General, ki je bil tedaj v samostanu, je velel sklicati vse brate in br. Ginepra in ga je vpričo vsega samostana trdo in ostro pokaral. In da bi ga prav čvrsto kaznoval, je po mnogih besedah rekel br. Ginepro: "Tvoj pregrešek je takšen in tolik, da ne vem, kako pokoro bi ti naložil." Odgovori br. Ginepro, ki se je veselil lastnega osramočenja: "Oče, jaz te hočem poučiti o pokori: naj se tako slečen, kakor sem prišel do sem, za pokoro vrnem do tja, odkoder sem prišel."

Tretjerednik - Tvoje januarsko ogledalo!

ASTITLJIVA Katarina Ciavlini. V mestu Kolezano na Siciliji ji je tekla zibelka. Predvsem je gledala na lepoto in postavnost duše, lepoticenje pa je prepustila posvetnim sovrstnicam. Sramežljivost ji je bila najdražji zaklad, pokorščina do matere—čednost nad vse priljubljena.

Varovala se je grdega opravljanja, obrekovanja in nepotrebne govorenja. Mesto, da je postajala na vogalih in škodila bližnjemu na dobrem imenu, sebi pa na duši, je šla raje k sveti maši in postala tako deležna neizmernih dobrot in duhovnih milosti. Najljubše ji je bilo premišljevanje Kristusovega trpljenja; v tem premišljevanju je zajemala moč in kreposti, da je lahko nosila z Jezusom križ življenja na goro Kalvarijo, da je lahko in voljno trpela vse težave in si poleg tega še lahko nalagala druga spo-

korna dela, ne da bi bila omagala. Kakor hitro pa so ji spovedniki prepovedali spokorjenja, je takoj odnehala, zakaj spovednik ji je bil namestnik božji in beseda njegova, kakor glas božji. S tremi svojimi sestrami je stopila v tretji red svetega Frančiška in hitela je sedaj še z večjo vnemo in gorečnostjo po poti Gospodovi. Ponižna je bila, z reveži usmiljena, če jim ni mogla pomagati, jim je bila v tolažbo. Ta molitev ji je pa bila želja vseh želja: naj bi ji Kristus dal vsaj enkrat občutiti, koliko je moral trpeti pri kronanju. Jezus jo usliši in neznosne bolečine so jo prevzele v glavi. Mati ji hoče olajšati bol z domačimi zdravili, ona pa se je smehljala: saj je le milost to trpljenje, milosti pa vendar odvrčala ne bom. — Tedne je voljno prenašala to božjo preizkušnjo, dokler ni slednjič 9. januarija umrla v Gospodu ravno v trenutku, ko je odzvonilo angelovo češčenje. — Naj bi ta sveta tretjerednica vlila pravega duha vsem tretjerednikom, da bi bili vredni ctroci svetega očeta Frančiška.—P. A. F.

Zvon z "grička Asisi" pri Lemontu.

(Sestram, ki še niso neveste božje, toda nosijo že klic Gospodov v duši.)

MNOGO jih je morda po vseh slovenskih naselbinah, ki jim doni asiški zvonček v duše, toda nimajo moči, da bi se vzdignile in šle na pot. Mnogo jih je, ki jim drugi zapirajo okna srca, da ne morejo tako dobro slišati pesmi, zvonček pa doni, doni in celice čakajo kakor odprta srca, kedaj bodo prišle neveste . . .

Čujte, sestre: Na gričku Asizi se iz dneva v dan dvigajo roke in duše k Gospodu v tihi, toda brezmejni prošnji, naj bi jim Gospod dal novih sestra, Gospod pa molči, ker se mu ne odzivljajo duše, duše, katere je že poklical, pa so malodušne in ne morejo najti besede, da bi stopile pred mamico, pred očeta: Oče, mamica, h Gospodu bi rada šla. Iz dna srca Te prosim, pusti me, da bo v mojo in Tvojo srečo. V mojo, ker bom tako neskončno srečna potem, v Tvojo ker boš imel, ker boš imela hčerko, ki bo prosila za tvoje zdravje, blagoslov in milost božjo. In bom vedno kakor kadivnica, ki se bo iz nje vilo sveto kadilo molitve, in bom kakor ključek do božjega srca, ki bo venomer odpiral vrata milosti in božje ljubezni . . .

Velik je svet in širok, mnogo je stanov in poklicev, toda vsi stanovi so od Boga, v vsak stan pa kliče božja volja, ki je sleherni stvari odmenila svojo pot in posebno smer. Za Boga smo ustvarjeni vsi, toda koliko je teh poti do Boga. Toliko jih je, kolikor je stanov in poklicev. G. dr. Opeka, ta veliki mož besede, je govoril: "Izhodišče vsega človekovega življenja je njegov poklic. Kdor je pa napačno pot izbral, ta bo imel slabo pot v življenju. Ali naj govorim, kako bo vse njegovo delovanje takorekoč brezplodno, ker njegove zmožnosti, namenjene za čisto drug poklic, v izgrešenem poklicu ne bodo prišle do veljave. Dobro je dejal nekdo, da je človek z izgrešenim poklicem kakor izpahnen ud na telesu . . . Ali naj povdarim, da v izgrešenem poklicu ni pravega miru in zadovoljnosti? Kakor magnetna igla, če jo premakneš iz njene prave smeri, ki je smer proti severu, tako je nepokojno srce človeka, odmaknjenemu pravemu življenjskemu zvanju;

ali naj spomnim še, kako je težko življenje v izgrešenem poklicu, zlasti kadar k vsakdanjim težavam pritegnejo izredne življenjske bridkosti? Proti toku reke vesla čolnar pač zmirom z velikim naporom, če se pa dvigne še vihar in mu potiska čoln nazaj, bo zmagal le z nadčloveško silo, ali pa bo, verjetneje — popolnoma podlegel . . . In potem: izgrešen poklic je lahko še kriv ne samo nesrečnega življenja tu na zemlji, marveč tudi pogubljenja tam v večnosti. Absolutno govorjeno, se sicer še zmirom lahko zveliča, ker milosti za potrebo je pač povsod, ampak mnogo težje, mnogo težje in zgodi se, da se pač človek res pogubi. Zakaj? Zato, ker zaide človek z izgrešenim poklicem med take dolžnosti in take izkušnje, za kakršne ga Bog pravzaprav ni usposobil, zato ker manjka onih posebnih milosti, ki jih je Bog imel pripravljene za človeka, če bi človek prišel tja, kamor ga je Bog klical. Bog ve, koliko ljudi je vekomaj nesrečnih, ker si niso izbrali stanu, v katerem jih je Bog klical . . . Če je kje lahkomišelnost usodna, je usodna tukaj. Treba je zadeti voljo božjo, drugače je velikokrat bridka nesreča . . ."

Te besede vam, sestre, ki vas kliče Gospod . . . Ali nočete svoje sreče? O vem, da jo hočete, toda tako težko, težko je stopiti pred stariše, ki pričakujejo na stara leta vaše pomoči. Če pa hoče Bog, da se odzovete njemu, ali ne bo dal pomoči starišem? Saj Bog ni grozodejec, temveč dober oče. In če se ne odzovete, ali ne bo Bog užaljen in bo odtegnil svoje naklonjenosti vam, tako da ne bote starišem palica, ki bi se nanjo lahko opirali, temveč jim bote palica, ki jih bo tepla vse življenje in morda še vso dolgo večnost. — Če je božji klic v vas, če vas je Bog odmenil za samostan in altar, ali bote zadovoljne zunaj samostana. Zadovoljnost pa je sreča. — Samo s to Ave Marijo stopite pred svoje stariše in izlijte duše svoji ljubljeni mamici, dobremu očetu. Če mu je za vašo srečo, dovolil bo. Oče ne bi bil, mamica ne bi bila, če noče izpolniti hčerki želje, ki ji bo v srečo, če bi jo tirala na pot, ki ni njena, za katero jo Bog odmenil ni.

(Nadaljevanje na str. 23.)

SLOVENSKA ŽENA

Devetnajstoletni radijo. M. Br., Chicago:

vij postajo božje ljubezni, privij postajo božje previdnosti, privij postajo božjih čednosti, od vsepovsod pesmi, tako lepe, da bi umrl od veselja.

Pesem božje ljubezni: V tabernaklju bivam in čakam prijateljev, da bi si segli v roko in govorili o Bogu in o nebesih. Pa je tako tiho krog mene, ne vem, ali jih ni? Čakal sem jih od vekomaj in čakal jih bom na vekomaj, da jim bom ljubezen, ki ljubi, hrani in poživlja . . . Ljubezen, ki vse potrpi, vse prenese . . . Samo, da bi spoznali in videli moje odprto srce; kaj ni ves svet ožarjen v moji krvi, kako da me ne vidijo?

Pesem božje previdnosti: Vse sem preskrbel svojim, dal sem jim kruha, dal sem jim vsega, kar potrebujejo. Da bi se vendar že vzdignili iz pozemskih skrbi v lepo misel: skrbite najprej za kreljestvo božje in vse drugo vam bo dano ob času. Če oblačim lilije na polju, pa človeku ne bi dal obleke! Naj bi jim previdnost moja vzela vse skrbi, ki jih tarejo in trapijo . . .

Pesem božjih kreposti: Jaz sem pot, resnica in življenje. Ko bodo ljudje zaživel v moč mojega vzgleda in mojih kreposti, bodo lahko zmagali sebe in svet. Sebe bodo zmagali v zaupanju name, svet bodo zmagali z življenjem, ki ga bodo živeli z menoj. Prejmo naj me češčeje, pa bodo rasli v popolnost kristjana. Pri meni se bodo učili samozatajevanja, žrtvovanja in vseh lepih čednosti, ki so potrebne v dosego božje milosti.

O, da bi si privoščili teh pesmi češčeje, ne bilo bi nam tako hudo v življenju, kakor nam je, zlasti nam materam in ženam. Kakor da bi se vse življenje zarotilo ravno proti nam. Pa nas obdajajo bridkosti krog in krog, bridkosti v družini, bridkosti in sitnosti s samo seboj.

Postavljajmo nove evharistične postaje, pospešujmo prejemanje svetih zakramentov zlasti po cerkvenih udruženjih, pa nam bo lažje, prav gotovo nam bo lažje, nosili bomo svoje breme v misli na kalvarijsko žrtev, ki je do zadnje kapljice izkravela za nas, nosili bomo težo življenja voljno in udano in še prosili bomo, Bog naloži nam še deset gora, če hočeš, udamo se v tvojo voljo.

V tolažbo nam je pozemski radijo, v tolažbo, uteho in zabavo, poiščimo si še duhovne zabave in utehe v pesmi Najsvetejšega Zakramenta.

GREM po naših ulicah in cestah. Vse hiše so preprežene na gosto z žicami in prepletene z nitkami, kakor da je kdo pajčevino razpredel po mestu. Kako je vendar svet napreden: časih smo postajali in se čudili, kako se more človek pogovarjati z drugim v daljavo dolgih, dolgih milj, danes pa si lahko že vsak priskrbi koncert, ne da bi mu bilo treba iti z doma, samo električni vijak priškrne in kmalu se mu ziblje duša v najlepših pesmih in melodijah. — Kako je svet napreden! Da bi bil še napreden v duhovnem življenju, kakor je napreden v praktičnem. Radijo so iznašli v najnovejšem času. Pravijo, da je to ena večjih iznajdb, če ne največja in do neba povzdigujejo te iznajditelje. Kdo pa povzdiguje Iznajditelja, ki je iznašel duhovni radijo, iznajdbo vseh iznajdb — presveto Evharistijo? — Devetnajstoletna iznajdba, pa jo mnogi, premnogi tako malo cenijo. Ne da bi govorila o neizmerni modrosti velikega Uma, ki si je umislil to naravno, kaj so vsi tehniki s svojo nadarjenostjo, s svojo spretnostjo v primeri z njim? Ne da bi omenila, kako priprost je način, da moreš uživati dobroto te iznajdbe; samo to povem, da je neizmerna in nebeški užitek, ki ti ga nudi. Sediš pri pozemskem radiju, kaj ti pa daje? Nekaj neumnih neslanosti iz te ali one zamorske beznice, poroča ti potek in izid nogometnih tekem, od časa do časa ujameš še kaj lepega, toda še to lepo je pokvarjena ameriška muzika, ki je ni drugzega ko samo zvižanje in cvilenje.

Duhovni radijo, privij katero postajo hočeš, vselej ti bo donela le sladka pesem na uho in srce. Pri-

Še ena skrivnost dobre vzgoje!

D. M. Opeka, Ljubljana.

A NAŠA polja dobrih in obilnih sadov obrode, je treba več reči. Treba je zemljo z ostrim plugom preorati in jo očistiti debelega kamenja, trnja, nepoklicanega plevela; treba je zasejati vanjo zdravega senena; treba je paziti, da semena ne poberejo ptice, da prvih kali ne izpodjedo črvi in drugi škodljivci. Toda z vsem tem trudom bi se ne pridelalo nič, če bi ne bilo — da o posebnem blagoslovu božjem ne govorim, — če bi ne bilo v naravi čudotvorne, življenje in rast deleče solnčne luči in toplote. To odvzemi — in zemlja bo puščava . . . Tako je več reči potrebnih, da dozore v zemlji otroških duš dobri in bogati sadovi krščanske vzgoje. Potrebni so staršem: jezik, ki prav poučuje; oko, ki pazno čuje; roka, ki modro strahuje. S strahovanjem se otroške duše takorekoč preoravajo in očiščujejo navlake strasti in hudih nagnjenj; s krščanskim poukom se polaga v brazde plemenito seme; s skrbnim nadzorstvom pa se to seme varuje pred zlobnimi pokončevalci. Toda vse to skupaj bo izdalo malo ali nič za cvet in sad krščanskega življenja, če ni — da nič ne rečem o posebni nadnaravni pomoči božji, — če ni ene naravne luči in toplote, ki rast krščanske vzgoje budi in vzdržuje. Ta luč in toplota na nelahko pot krščanske kreposti je dober zgled staršev. Tako naj svetli vaša luč pred vašimi otroki, o starši, da bodo videli vaša dobra dela! . . . Da, to je največ, to je skoro vse, brez tega ni nič! Daj Bog, da to posebno jasno spoznamo in si kar najgloblje v spomin zapišemo!

Star je pregovor: Besede mičejo, zgledi vlečejo. Če je ta pregovor resničen pri odraslih ljudeh — in kdo bi dejal, da ni! — koliko bolj je resničen pri otrocih! Otroci še nimajo lastne sodbe, ne lastnih misli. Sploh ne znajo družega nego posnemati: kakor slikarji-začetniki, ki ne delajo družega, nego da kopirajo. Vse posnema otrok, kar vidi na komurkoli; najbolj pa tisto, kar vidi pri starših. To je naravno. Prvič, ima starše najbolj pred očmi, ker je zmerom v njihovi bližini. Drugič pa so starši otroku najvišja avtoriteta že zaradi tistega spoštovanja, ki ga je Bog, začetnik narave, položil v srce otrokovo. Otrok druge avtoritete sploh ne pozna. Sliši govoriti o kraljih, vladarjih, o škofih, o papežu; toda vsa ta imena njemu oddaleč niso to, kar imeni oče, mati. Zato je tudi vsako dejanje staršev otroku takorekoč živa postava. — Ah, da bi se vsi starši tega zavedali! Da bi se tega zavedali vsaj vsi tisti starši, ki pravijo, da hočejo svoje otroke res

krščansko odgojiti! Vaše življenje, očetje, matere, je kakor kladivo v roki kiparja: soho izkleše — ali pa jo razbije! Če sami lepo krščansko živite, boste izklesali v svojih otrocih sohe, kipe lepih, plemenitih duš, vredne, da stoje kdaj v veličastnih dvoranah nebeških; če pa ne, jih boste s svojim slabim zgledom razbili v črepinje, ne vredne družega, nego da so vržene v peklenko brezdno . . .

Resnično, kaj pomaga brez dobrega zgleda vse drugo! Mnogo — vem in sem o tem govoril — je vreden za zveličanje otrok jezik staršev, ki prav poučuje. Kjer njega ni, tam se lahko pogube otroci že zaradi grehov, ki izvirajo iz nevednosti. Toda — ali bodo starši, ki napak žive, sploh prav učili? In če uče — ali ne bo veljalo: Verba movent, exempla trahunt? Besede mičejo, zgledi vlečejo? Tisto, kar gre skozi oči, gre globlje v srce, nego to, kar zveni skozi ušesa. Salomon je veliko svetih knjig napisal in v njih veliko lepih naukov svojim potomcem izgovoril; toda njegov sin Roboam je bolj videl grehe očetovega življenja nego besede njegovega uči. Kjer njega ni, tam se lahko pogube otroci kakšen poudarek pa moreta dati naukom, ki jih morda svojim otrokom delita? Ali ne bodo otroci, ki vidijo starše drugače živeti, nego uče, staršem tega vsaj v svojih mislih oponašali? Kaj! bodo dejali pri sebi: oče, mati, ki sta sama polna greha, svarita nas pred grehom? Oče, ki nič ne drži do vere, pripoveduje nam, da vera mora biti? Oče, ki sam ne hodi v cerkev, zapoveduje nam, naj hodimo? Oče, ki se norčuje iz spovedi, izprašuje nas, če smo že bili pri spovedi? Oče, ki zmerom tiči v slabih časnikih, ki zmerom prebira nekakšne knjige, kate-re skriva, uči nas, da je slabo berivo strup? Oče, ki je tolikokrat omoten od pijače, priporoča nam zmer-nost in abstinenco? . . . O! — In mati? Mati, ki sama nikoli ne poklekne zjutraj in zvečer, sili k jutran-ji in večerni molitvi nas otroke? Mati, ki sama prestopi pred zrcalom po cele ure in ne ve, kako bi se oblekla in nalepotičila, da bi dopadala, uči nas skromnosti in ponižnosti v obleki? Mati, ki je sama vsa nečimerna, svari nas pred spogledovanjem z moškimi? Mati, ki sama vsa hlepi po zabavah, družic-nah, plesih, pridiguje nam zatajevanje? . . . Ah, saj to ni nič, saj to ni nič, kar govorita oče in mati! Če bi kaj bilo, zakaj sama tako ne delata, tako ne ži-vita? . . . Ah, resnično, krščanski starši, zakaj sami tako ne živite, kakor je prav? Zakaj učite tako, in živite drugače? Ali ne veste, da če padate v greh vi — da padate kakor vojskovodje, s katerimi pa-dajo tudi njihovi vojščaki, da padate kakor pogla-

varji, s katerimi padajo tudi njihovi podložniki — vaši otroci padajo z vami!

Da, moji dragi, in kaj pomaga skrbno nadzorstvo nad otroki, če pa ni dobrega zgleda? Nadzorstvo je zato, da se zabrani greh. Otrok ve: oko očeto, materino, me vidi — in se sramuje, boji storiti kaj napačnega. Toda, ali se bo otrok očesa očetovega, materinega, še kaj bal, še kaj sramoval, če bo videl, da oče, mati, to delata, zaradi česar nanj pazita? Narobe! narobe! Oče, mati, naj se sramujeta paziti na otroka zaradi napak, grehov, hudobij, katerih sta sama kriva! — Razen tega ima pažnja, nadzorstvo nad otroki ta pomen, da otroci sploh ne zaidejo na kraje greha, v družbo greha, da ničesar ne vidijo in ne slišijo, kar bi jih utegnilo izpriditi. O, resnično, kako dobro je nadzorstvo zlasti v tem oziru! Toda, kaj pa pomaga obvarovati otroka nevarnosti, izkušnjav, grešnih priložnosti zunaj hiše, če je pa pohujšanja zadosti v hiši, doma, pri starših, pri očetu, pri materi! Ah, gorje očetom in materam, ki s svojim zgledom pohujšujejo! Zlasti še materam! Ali ni grozno: Mati — boginja v otrokovem sreju — pa biti poguba njegova! . . . Je grozno, je! . . .

In prav tako, — kdo ne vidi? — postane tudi strahovanje, kaznovanje — sicer tako potrebno in uspešno pri krščanski vzgoji — postane absurdno,

nezmiselno ob slabem zgledu staršev. Dobro pravi sv. Avguštin: Po vsi pravici kaznuje in pokori drugzega le tisti, ki nima na sebi ničesar kazni in pokore vrednega. Kajpada! Saj drugače velja: Zdravnik, ti zdravi samega sebe! Drugače velja: Kdor nima sam greha, ta naj pobere in vrže kamen! Drugače velja: Hinavec, izderi najprej bruno iz svojega očesa! . . . Mislite, da si otroci, kaznovani in pokorjeni od staršev, ki dajejo slab zgled, ne mislijo svoje? — Mislite, da v tem slučaju kakšna kazen otroke poboljša? O kaj še! Slabše jih dela, z odporom jih navdaja, zakrkuje jim srce in voljo!

Ah, dober zgled staršev! dober zgled staršev! Kako silno je to poglavje! Dober zgled staršev — luč in toplota za rast otrok v dobrem! Dober zgled staršev — največje sredstvo prave krščanske vzgoje! Dober zgled staršev — najsijajnejša milost božja za otroke! Blagoslovljeni starši, ki ste nas prav učili; naj bi ostal nestrohnjen v grobu sveti jezik vaš! . . . Blagoslovljeni starši, ki ste skrbno na nas pazili: naj bi ostalo nestrohnjeno v grobu vaše skrbeče oko! . . . Blagoslovljeni starši, ki ste nas modro strahovali: še mrtvo bi poljubile naše ustnice roko vašo . . . Toda najbolj blagoslovljeni očetje in matere, ki ste nas s svojim lepim življenjem lepo živeti učili: v zlatem okviru ljubezni naše bo blestel vaš spomin v naših srcih vekomaj! . . .

ZVON Z "GRIČKA ASISI" PRI LEMONTU.

(Nadaljevanje s str. 20.)

Asiški zvonček kliče, celice čakajo in petsto rok čaka odprtih, da objamejo nove sestre v sesterskem objemu in si prisežejo večno obljubo sesterske medsebojnosti in ljubezni.

Chicago! Šest lilij imaš v sebi, ki bi se tako rade odprle Gospodu Bogu! Kje je roka, ki s silo zapira tem lilijam kelihe, da jih ne morejo odpreti v jutro božjega Srca, da ne morejo zadehteti v Solnce božje ljubezni. O ti mrzla roka, ali ne veš, da taki cvetovi radi ovenejo, zlasti še lilije. O mrzla roka, da bi občutila težko bol, ki jo nosim jaz v sebi, ko grem časih na sprehod po dvaindvajseti, pa vidim, da se ta ali ona izmed šestih božjih lilij sprehaja pred kinematografom in teatrom in gleda one vražje podobe in smukne časih še celo sama v brlog hudobnega duha. Da bi občutila tako bol, ne bi bila več tako kruta v svoji sebičnosti. Zvedla bi, da vsak trenutek čakanja lahko rodi nesrečo, da se bo lilija zaprla. In kaj napravimo s takimi ovenelimi lilijami? Med smeti jih vržemo. Mesto, da bi dehtela na altar-

ju kot sestra večne lučke, pa leži na eliji in vsak se obrne stran, da bi ne ovohal smradu, ki ga razširja. — Lilije prerade in hitro venejo . . .

Lilije v Chicagi in po drugih naselbinah, čujte, morda kliče Bog zadnjikrat. Vsako čakanje je usodno. 15. februarija se bodo odprle celice na stežaj, da sprejmejo one, ki so se odzvale, potem se zapro zopet za celo leto. Za celo leto . . . In bo prišlo drugo leto, ve boste pa že na drugih potih. In ali se ne bojite, da bi se vam ohladila gorečnost? Tako mrzel je svet in tako rahel je vaš ogenj. Kaj, če se s celicami ne zapro tudi božje oči za vas, da ne bodo več čvale vaše korake? Kaj, če se s celicami ne zapre tudi božje srce in bote ostale na mrazu trdega in težkega življenja brez Boga in milosti. Gorje mu, komur odtegne Bog svojo roko; ne pomagajo mu strogi in čednostni stariši, ne pomaga mu ponos in trdna volja. Zakaj dobrota starišev in čednostna vzgoja je plodonosna le, v kolikor jo Bog blagoslovi, in ponos ter volja sta neomajna samo v Bogu.—A. U.

O g. Stanku, ki je nesel kraljico čez morje.

P. Aleksander, O.F.M.:

KRALJICA iz Romunije je bila pri nas, Vsa Amerika je bila nora: Kraljica Marija je pač lepa gospa in lepotic so Amerikanci jako veseli. Sploh, kar se tiče negovanja lepote, Amerikancem vsa čast. Vsako leto nabor ameriških lepotic. Katera je najlepša, dobi krono in prvenstvo. Vsak drugi mesec nabor dekliških rok, vsak mesec pa nabor nog; katera ima najlepše, dobi nagrado. Torej čast Amerikancem! Toda sedaj je prišla kraljica, lepa Marija, pozna jo dom in svet. Potomka je Carmen Silvije, kraljice Elizabete, ki je pesnice zlagala. Če tudi Marija pesmice zлага? Menda ne. Je pa pesnica v življenju svojem. To je tudi nekaj. Zato pa nori Amerika veselja in pričakovanja. Ob tej priliki se spominjam druge kraljice, ki je tudi prišla čez morje, pa je živ krst ni pozdravil, živ krst se zanjo zmenil ni. Samo eden je bil, ki je imel srce na pravi plati in to je bil gospod Stanko.

Kraljevala je v sreči in radosti tam v solnčni Goriški; saj jo poznate Goriško, vejo na naši jugoslovanski lipi. Odtrgal jo je brezbožni polentar, da bo lahko mešal makarone svoje lačne države. Vejo, cvetja polno, si je odtrgal. Mesto, da bi si mi kuhali lipovega čaja za korajžo, pa si ga kuha Lah. Butico si je razbil na soški fronti, zdaj naj mu pa soška lipa zašije glavo. Ej, pa jo bo pomnil soško lipo, tak čaj mu bo dala, da se mu bo želodec trikrat počez obrnil. Pa kaj bi politiko mešal v poezijo! In še v tako lepo črtico kakor bo ta-le: O gospodu Stanku, ki je nesel kraljico čez morje.

Taka kraljica je bila, kakor so druge kraljice. Milijonu je kraljevala, milijonu pridnih podanikov, lepa je bila in krono je nosila na glavi. Beremo pa o mnogih pobožnih kraljicah, zlasti v svetniških legendah, da so imele svoje posebne zaupnike. Spomni se samo Elizabete ogrske in njenega svetovavca Konrada. Konrad jo je vodil po poti popolnosti na prav čudovit način. Tako je imela tudi naša kraljica svojega zaupnika v osebi očetovsko dobrodušnega gospoda Stanislava. Ta pater Stanko je imel tele lastnosti, dobro je, da jih spoznate, razumeli boste potem, odkod globoka udanost njegova in ljubezniva skrbnost do kraljice.

Prvič je bil Slovenec in kot tak je imel posebno spoštovanje do vseh kraljic. Ta lastnost je najbrž Slovincem urojena. Nikdar v vsej zgodovini niso imeli kraljice, pa mislijo, da mora kraljica biti nekaj posebnega. Poznal sem družino, ki je imela osem fantov in nobene deklice. Enemu od teh fantov sem

nekoč pripovedoval o svoji sestri; kar srce se mu je cedilo od koprnenja: o, ko bi jaz imel sestro!

Taki smo Slovenci: kraljice nismo imeli, zato kar strepetamo ob tej besedi od hrepenenja. Pater Stanko je bil slovanske paše, nihče se mu zato ni čudil in se mu še danes ne čudi, da je imel kraljico nad vse rad. To je bila njegova prva lastnost. Druga tudi slovenska: bil je vedno židane volje. Primorsko solnce ga je pregrevalo leta in leta; primorsko solnce zemljo pregreva, mrtvo zemljo, da daje žlahtni in žehteči teran, pa bi gospoda Stanka ne! Posledica te židane volje: bil je družabnik in vse se je hodilo gret v njegovo solnce. Najraje pa je nosil to svoje solnce kraljici in njenim podanikom. Dve lastnosti torej in iz teh dveh lastnosti je vzvela ljubezen do kraljice. Kako pa je kazal to svojo ljubezen pater Stanko? Ljubezen se na različne načine kaže. Vsaka ljubezen po svoje, to veste, da je ljubezni več vrst: ena se najbolj pogostno pokaže s čudovitimi znamenji, bolezen popade ubožca, bolezen, ki nima imena, polna luna mu stopi v glavo, zvezde mu skočijo v oči in vsa muzika sveta mu plane v ušesa: zato ne 'vidi nič, ne sliši nič, kot bil bi mrtva stvar.' Druga vrsta ljubezni se pokaže zopet drugače in tako naprej, vsaka po svoje, kakor sem rekel. Ljubezen p. Stanka je bila tudi svojevrstna. On ni bil svoji kraljici le vodnik na poti spopolnjevanja, kakor Konrad turingijski, bil ji je tudi služabnik v vsem. Stregel ji je z vso dušo. Kraljici ni bilo treba skrbeti ne za prehrano, ne za snago. Vedno je bila polna miza ambrozije in kraljevskega nektarja, palača je bila snažno pometena od hodnikov do kraljičnih soban, še postiljal ji je gospod Stanko, tako da ji ni bilo treba ne dekel, ne lakajev. Pozimi je vso hišo razgrel da se ji ni bilo bati mraza, poleti je hišo zračil, da sta jo solnce in goriški zrak vso in vso prevzela. Tako je ljubil gospod Stanko svojo kraljico. Ivan Cankar bi rekel, ljubil jo je s spoznanjem in s svojo srčno krvjo. V to ljubezen pa je nekega dne treščilo. Treščilo je s tako silo, da je bilo joj. Toliko, da p. Stanku srce ni počilo.

In tako se začne pravzaprav zgodba o pobegu gospoda Stanka in njegove kraljice v Ameriko. Treščilo je od laške strani: p. Stanko naj da slovo Sveti gori. To je lepše rečeno, v resnici se je glasil ukaz: P. Stanko naj pobere svoja šila in kopita in se spravi, odkoder ga je smola prinesla. P. Stanko se je posolzil: Dvajset let solnca goriškega, goriškega terana in židane volje, zdaj mi jo pa Lah krade. Lah pa je rekel: Dvajset let solnca goriškega, goriškega terana in židane volje, dosti rezerve bi moral imeti, zakaj nisi bil tako pameten,

da bi se je bil prihranil kaj za stara leta. Drugi ljudje smo tako pametni, da si devljemo na stran, ti seveda nisi toliko brihten. Če hočeš, prevžitkar si lahko, doli na Kostanjevici boš imel kot. P. Stanko pa se je razgrel v božjo kletev: "Lah, krivičen si, zato naj ti Sveta Gora ne da blagoslova v vsem tvojem početku; posuši se naj sleherna trta. Goriška, solnce tebi ne bo dalo gorkote, ne židane volje, dokler ne bo prišla ura, ko bo Soča zopet krvava od tvoje krvi, dokler ne pride ura, ko bomo zadnjega goriškega Laha pokopali na dobrdobski planoti." Razgrel se je p. Stanko, pograbil svojo frančiškansko čepico in jo mahnil po hribu navzdol v izgnanstvo. Pride do Solkana, pa trešči drugič vanjo: Stanko, kraljica! Bog Oče in Mati božja, pozabil sem nanjo. Nazaj. In v tihi noči, ko je Lah zatisnil svoje krivično oko, se je plazila temna postava po gori navzgor. Bila je postava p. Stanka. Srečno je došel do palače svoje kraljice. Solza mu je zopet stopila v oči: dvajset let goriškega solnca! Pa se je premagal: Spretnost, Stanko! Poiskal je v palači drobno kletko, kletko, pomislite za kraljico! Pa ko bi še bila kot se spodobi kraljici! Majhna in tesna je bila, da je bilo joj. Deset takih kletk bi bil lahko spravil v eno samo mišjo past. Kraljica se ni obotavljala, še slutila ni, kaj Stanko namerja. Podaniki so spali, samo bližnja telesna straža je zagrabila za orožje, pa ko so spoznali p. Stanka, so se koj pomirili. Da bi jim bilo v glavo padlo, kam gre p. Stanko s kraljico, kaj še! Tiho se je priplazil, tiho je zginil iz palače. Tedaj pa so zaškrtała samostanska vrata. Lah je stopil iz hiše:

"Pater gvardijan, pa mi ja ne boste samostana zapalili?"

"O ne, imate pa krivično vest, da ne morete spat. Nikar ne misliti, da bom Materi božji hišo zažigal." O kraljici ni ničesar omenil, Lah bi jo še za njim udril. Do jutra je zopet dospel do Solkana, potem pa hajdi naprej proti Ljubljani, s kraljico v kletki. Kako je držal zabojček p. Stanko vso pot, da bi mu ga kedo ne ukradel! Z zabojčkom bi mu ukradel kraljico, s kraljico pa vse srce. Kaj bi počel Stanko brez srca, pa si lahko mislite. Samo na kranjski meji je odprl kletko in spustil vanjo nekaj ambrozije. Pot sta srečno prehodila, na Brezju se je go-

spod Stanko ustavil, da bi šel pozdravit Mater božjo. Taa pred čudežnim altarjem pa ga je obšlo čudežno razodetje: "P. Stanko," je dejala Marija v altarju, "ali bi mi ne hotel pripraviti poti tja daleč za gore v Ameriko?"

"V Ameriko?" se je zbal p. Stanko. Potem pa se je hitro udal, ker se je spomnil Zaharije in svetopisemske zgodbe, kako je Zaharija, duhovnik, oglušil, ker ni verjel Gospodu . . .

"V Ameriko praviš, Mati božja. Zakaj pa ne? Sicer imam že srebro v lasih in pet križev na hrbtu, pa bi šel vseeno! Mati božja me pošilja, bi si mislil vedno. Ta misel bi mi bila v tolažbo."

Mati božja je bila vesela in je še rekla:

"Kmalu za teboj pridem tudi jaz v Ameriko, izseljenci me kličejo." Potem ga je blagosloвила in p. Stanko je šel iz cerkve, potrjen v sklepu: v Ameriko!

Popoldne istega dne je pričel s pripravami. Tedaj ga je pa zopet kraljica v zabojčku zaskrbelo. Pa si je kmalu otresel to skrb; ej, kaj, z menoj bo šla, pa je. — Oddal jo je za ta čas brezijskemu gvardijanu s slovesno prošnjo, naj bi ji stregel z vso dušo. Nektar in ambrozijo in dobro stanovanje! Brezijski p. gvardijan je pokimal, dobra duša je bil. Taka, kakor p. Stanko. Zato se je tudi p. Stanko prav lahko odpeljal kar naprej na konzulat v Ljubljano. Šlo je, kakor bi pihnil. En popoldan pa je obredel vse konzule: avstrijskega, nemškega in ameriškega. Samo pri ameriškem ga je dirnilo v srce:

Potni list za kraljico!

Bog Oče, pa Marija Pomagaj! Kaj pa sedaj? Kraljice ne bodo pustili čez mejo. Za taka kraljevska potovanja je treba denarja in obilnih sitnosti. Reklame bo treba, posebnih vlakov, posebni parnik. V Ameriko bo treba kabelirati, naj pripravijo sprejem itd. Pater Stanko je tonil v morju zadreg in skrbi. Pa bi kar nepoznano potovala, ali kakor pravijo diplomati: inkognito. Denarja bi vseeno treba. Pa kontrabant? Pater Stanko, frančiškan si, pa boš tihotapil? Ej, frančiškan gor, frančiškan dol, za kraljico vse. In je mirno odšel s konzulata brez potnega lista za kraljico.

(Dalje prih.)

Glasovi od Marije Pomagaj.

P. Benigen.

Glasovi z Lemonta naših slovenskih Brezij, naj prinesejo naša novoletna voščila vsem našim blagim dobrotnikom in bravcem lista Ave Marije.

Naj jih betlehemske Dete po svoji usmiljeni Materi blagoslovlja v tem letu, da bodo srečni na duši in telesu. To je srčno voščilo naše samostanske družine ob novem letu, da bodo srečni na duši in telesu.

Toda ne samo voščilo in želja, temveč srčna prošnja beleh. Deteta, ki nas bo samo voščilo in želja, temveč srčna prošnja do betlehemskega Deteta, ki nas bo gotovo uslišalo. Saj Ga prosimo za reči, ki so Njemu ljube in našim dobrotnikom zveličavne. Prosimo Ga po Mariji, njegovi ljubi Materi, kateri ne more odreči nobene prošnje. Prosimo iz hvaležnosti za nje, ki so naši dobrotniki. Oni nam pomagajo, da moremo živeti v Lemontu na slovenskih Brezjah, in širiti od tu čast božjo in slavo Marijino ter delati za večno srečo naših rojakov.

Naša hvaležnost do Boga in Marije nas sili in priganja k molitvi za dobrotnike, po katerih prejemo vsak dan, kar potrebujemo za življenje.

Kako smo veseli, da moremo sporočiti Vam, dragi romarji, veselo novico. To leto Vam bomo mogli nuditi več ugodnosti in udobnosti, kakor nam je bilo mogoče doslej. Poprej so bili romarji brez strehe ob dežju. Zdaj imamo dvorano za nje na hribu poleg jezera in romarski dom poleg cerkve. Imeli boste lahko prenočišče in okrepišče v njem. Česar ste mnogi želeli, to ste dobili tako nepričakovano hitro.

Ravnokar pridno prenavljamo romarski dom. To je zdaj najbolj važno opravilo za Vas romarje. Kdor le vtegne pride pomagat. P. predstojnik vodi vse delo, pa tudi sam pridno dela. Saj je bil v podobnih razmerah na Sveti gori pri Gorici in je tam veliko delal in naredil s svojimi rokami in s pomočjo sobratov. Naši delavci prenavljajo romarski dom veselo zajo, da se zdi, kakor bi že romarji prihajali k nam.

V kratkem bo čedno prenovljen naš romarski dom. In takoj se bo naselila vanj slovenska družina, ki ga bo oskrbovala in pripravljala za romarje. Radi tega smo namreč oglasili v Amerikanskem Slovencu, da rabimo za romarski dom pripravno družino. Prišla sta mož in že-

na, želeč dobiti to službo v romarskem domu pri Mariji Pomagaj. Oba sta tretjerednika, oba želita z veseljem sprejeti to mesto. Mi smo pa tudi vsi veseli že naprej, ker vemo, do bosta v veliko pomoč nam in romarjem.

Romarski dom bo temeljito prenovljen znotraj in zunaj. Dosedaj ni imela ta hiša ne elektrike, ne plina, ne vodovoda. Zdaj je pa že v njej električna razsvetljava. Vodovod in plin prideta kmalu.

Na tem mestu je prav omeniti, da je klerik Benedikt Hoge pravi mojster za to delo. Koliko je on dovršil in popolnoma po predpisih tega dela v cerkvi, samostanu in gospodarskih poslopih ter s tem prihranil veliko stroškov! Pri večjih delih mu je kot pomočnik klerik Bonaventura Sovinsky.

V teh dveh letih našega bivanja na slovenskih Brezjah v Lemontu se je zelo razširil naš delokrog: Imamo bogoslovno semenišče. Naš klerik Edward Gabrenja je prejel v nedeljo, 5. decembra, skupaj z drugimi kleriki raznih redov prvi višji red, subdijakonat. Pomožni škof Hoban jih je posvetil v semeniški kapeli v Chicagi.

Imamo pisarno ali office za naše tri časnike: Ave Maria, St. Francis Magazine in Listy sv. Františka. Uprava teh listov je pri nas in od tukaj se isti pošiljajo naročnikom. Poprej smo imeli več svetnih mladeničev za to delo, ki ni majhno, ako se hoče imeti potreben red in voditi redno korespondenco. To leto sta odšla dva iz našega ofisa sledeč svojemu poklicu. Zdaj je še samo eden, ki marljivo dela in vodi slovaško korespondenco. Te dni je bil prideljen za delo v ofisu br. Akurzij Somrak. Kot manager pa vodi office Rev. Salezij Glavnik.

Imamo veliko farmo z živino. Vse to potrebuje že zdaj več moči. V prihodnje jih bo treba še pomnožiti.

Torej pri nas je dela dosti za vsakega. Koliko več bi dosegli, če bi imeli več bratov lajkov! Zato bodi omenjeno tukaj naslednje: Gotovo je med samskimi našimi rojaki širom Amerike marsikdo, ki ima poklic za redovni stan, pa nima nikogar, da bi mu v tej reči prav svetoval in mu pomogel doseči svoj cilj. Takemu našemu rojaku, ki ima pošteno voljo služiti Bogu v našem redu, povemo, da naj se pridruži redu sv. Frančiška. Ta red je največji v katoliški Cerkvi, kajti v

njem je nad sedemnajst tisoč redovnikov, in ta slavni red obhaja letos sedemstoletnico svojega obstanka. V njem bo vsak našel srečo in zadovoljnost, ki živi po vodilu reda in stoterno prejel, kar je zapustil med svetom ter dosegel večno življenje. Pismo se je obrniti na ta-le naslov: **Very Rev. Commissary Prov., Lemont, Ill.**

IZ UPRAVNIŠTVA.

Ker mnogo cenjenih čitateljev Ave Marije ne razloči med uredništvom in upravništvom, zato vam tukaj v kratkem pojasnimo. Urednik urejuje list. On sprejema spise in dopise, katere priobči nato v listu. Vse te dopise naslavljajte: **Rev. Aleksander, O.F.M., 1852 W. 22nd Place, Chicago, Ill.**

Upravništvo ima nalogo, da sprejema pisma, denarne pošiljatve in sploh vsa naročila spadajoča v delokrog lista, na katera mora tudi posamezniku odgovarjati. Zato si lahko mislite, da nam je bilo jako težko, da bi vsakemu pravočasno odgovorili, ker smo bili tu in tam še povrh zaposleni z obdelovanjem farme in raznimi drugimi deli. Zato prosimo cenjene čitatelje, naj nam oprostijo, ako ni bil kateri izmed njih morda pravočasno postrežen. Upamo, da bomo v bodoče nadomestili, kar smo dosedaj zamudili.

Veliko sitnosti imamo tudi s pošto. Poročali smo že v listu, da nam je neki zlikovec jemal pisma, vsled česar smo bili močno prizadeti. Zato prosimo cenjene čitatelje, da naj bolj važna pisma pošiljajo z naprej registrirano, denar pa v checku ali money order, ker drugače ne moremo sprejeti odgovornosti zanje. Poštar se izgovarja, da nam ne utegne povrniti, ker ne moremo natančno dokazati, ali je denar izginjal samo tukaj na pošti, ali morda že poprej na drugih postajah. Zato vas prosimo, da se poslužujete gori označenega navodila pri pošiljajah.

Želeli bi nadalje, da bi se naši naročniki malo ozirali tudi na številke, označene zraven naslovov. Prva številka pomeni mesec, druga pa leto, do kedar imate list plačan. S tem, da se sami ozirate na ta-le znamenja, nam prihranite veliko dela, ker nam ni potreba vsakega posebej opominjati. Nekateri izmed naročnikov so tako pozorni na te številke, da vselej poravnajo poprej, kakor pride opomin.

Tem in vsem ostalim najprisrčnejša zahvala! Priporočamo se vsem v nadaljnjo naklonjenost.

Vse naročnike prosimo, naj nam poročajo, če je kdo izmed naših dobrotnikov ali naročnikov umrl, da ga priporočimo v molitev samostanski družini v Lemontu in vsem drugim podpornikom.

JAVNE ZAHVALE.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in Mali Cvetki, sveti Tereziji, za uslišane moje prošnje. Srečno sem prestala operacijo in sem iz vse nevarnosti. Priporočam se še za popolno ozdravljenje. Trdno zaupam v Marijo, da mi bo tudi zdaj pomagala, kakor mi je doslej, za kar ji prisrčna zahvala. Marga Maggia, Staunton, Ill.

Jako ljubo se mi zdi, da se lahko zopet enkrat oglasim v Ave Mariji. Davno, davno je že tega, ko smo se kot učenci pogovarjali s "Stričkom." Danes se zahvaljujem naši preljubi Materi Mariji, ker mi je uslišala prošnjo. Obljubil sem, da se bom oglasil v tem listu, če sprejme mojo skromno molitev; moj uspeh je bil neobičajen.—Mathew Setničar Jr., North Chicago, Ill.

DAROV V BLAGU.

Mary in John Fraus sta darovala volneno odejo in 8 parov zimskih nogavic.

DAROV V DENARJU.

(Od 15. novembra do 1. decembra.)

Za list Ave Maria.

Joseph Utpoša 5c, Anna Božič 50c, John Burgtaler \$1.00, Eliz. Vamoš \$2.00, Helena Jereb 40c, Rev. Roškar \$20.00, Rev. Boštner \$20.00, J. in T. Muhič \$1, Frances Vrabčič \$1.00.

Za kolegij sv. Frančiška.

Matthew Hromek \$1.00, Anna Matešič \$1.00, B. Malinarič \$1.00, Cilka Remec \$1.00, Michael Žugel \$1.00, Mary Kocjančič \$1.00, Anton Štefančič \$1.00, Anna Franko \$1.00.

Člani Apostolata so poslali.

Marija in Matej Drašler \$10.00, Aloj-

zija Stare 50c, Jernej Bekar 50c, Fannie Mali 50c, Rev. Roškar \$10.00.

Za cerkev Marije Pomagaj.

Michael Miklavčič \$1.00, Helena Majerle \$1.00, Stephen Podgornik \$5.00, Mary Kocjančič \$1.00, Anton Štefančič \$1.00, Magd. Brišar \$50.00 v zahvalo Mariji Pomagaj za prijete milosti.

Za lučke pri Mariji Pomagaj.

Mary Lopko \$1.00, Mary Morek \$1.00, N. Lukerich 50c, Neza Zakrajšek 50c, Agnes Benčan 25c, Mary Težak 60c, Alojzija Kobal 50c, Mary Bulič 20c, Jakob Novan \$1.00, Mary aFjfar 75c, Anton Štefančič \$1.00, P. I. \$1.00, Josephine Anžlovar \$1.00, Margareth Mestek 25c, Jos. Fabian 50c, Frances Vrabčič \$1.00.

Za samostan.

Mary Lopko \$1.00.

Za sv. maše so dali ozir. poslali.

Johana Kress 2 (2), Joe Klepec 1 (1), John Rudman 2 (2), Mrs. Fannie Martinkovich 1 (1), Mrs. Anton Rent 1 (1), Ivan Zaletel 1 (1), Anna Pavnicka 1 (1), Catherine Hladnik 4 (4), Agnes Debevc 1 (1), Mrs. M. Modic 1 (1), Mary Mačerol 3 (3), Mrs. Helen Moren 2 (2), Alex Plus 1 (1), Mary Kolman 2 (2), Mary Venišnik 1 (1), R. Glavan 1 (1), Agnes Markele 1 (1), Rosie Rus 1 (1), Fannie Seiver 1 (1), M. B., Milwaukee, Wis. 2 (2), Skolastika Poje 1 (1), N. N., No. Chicago 1 (1), George Flajnik 5 (5), Frank Ambrožič 1 (1), Anna Kocman 1 (1), F. Ulčar 1 (1), Mary Zore 1 (1), Frances Knific 5 (5), M. Gornik 2 (2), Johana Vesel 4 (4), Angela Reitz 5 (5), F. Tomšič 2 (2), Johan Železnik 1 (1), Michael in Josephine Hochevar 4 (4), Frances Strukelj 2 (2), N. N., Joliet, Ill. 1 (1), Sr. M. Laurentine 1 (1), Mary Platinshak 3 (3), V. Yavrinek 1 (1), R. Gajdor 1 (2), Frances Kovalt 1 (1), R. Težak 1 (1), F. Kristan 1 (1), Mary Trunkel 1 (1), Jos. Hrovat 2 (2), K. Urbas 16 (16), Fannie Pirš 1 (1), Mr. in Mrs. Math Cvelbar 5 (5), Frances Odlasek 9 (9), Mary Tomažič 1 (1), Angela

Hrko 1 (1), Agnes Gorup 1 (1), Anna Agnich 5 (5), J. Drčar 1 (1), Johana Gramat 1 (1), Terezija Grum 1 (1), A. Gerchman 1 (1), Margaret Maggie 1 (1), Mrs. M. Lacko 1 (2), Mary Kalin 1 (1), J. Molek 5 (5), Alois Svabek 5 (5), M. Drashler 1 (1), A. Dolenc 1 (1), Fannie sočnik 1 (1), Jerca Tomšič 6 (6), Jacob Planton 1 (1), Mary Modic 1 (2), F. Vi-Pavlich 1 (1), Mary Gornik 2 (2), Sr. M. Bonaventura 5 (5), Florijan Kopač 16 (16), Antonia Kness 1 (1), Johana Kralj 1 (1), Mrs. Hladnik 2 (2), Mary Thomas 2 (2), J. Kuhel 2 (2), John Drashler 1 (1), Frances Omers 3 (3), John Skoff 2 (2), Jennie in Peter Swegel 2 (2), Antonia Trlep 1 (1), Mrs. G. Matelich 1 (1), Frank in Anna Cherne 1 (1), Mary Stolpa 1 (1), A. Banks 2 (2), Agnes Fox 1 (1), Jos. Francis 5 (5), Jos. Smrekar 2 (2), Mary Lebar 1 (1), Rezi Zdešar 1 (1), Marija Kurie 2 (2), Mary Krulc 6 (6).

Mary Matkovič \$2.00, Jos. Goličnik \$4.00, Jos. Zalar \$7.00, Anton Ivec \$1.00, Antonija Mayer \$2.00, Jos. Drasler \$2.00, Mary Lukerich \$1.00, Neza Zakrajšek \$1, M. Mencinger \$1.00, C. Hladnik \$2.00, George Beber \$1.00, Barbara Gregorič \$5.00, Gabriela Silber \$1.00, Caroline Milost \$1.00, Alojzija H. \$1.50, Frank Uršič \$1.50, Anton Stiglica \$2.00, Mary Gostič \$2.00, Mary Žerovnik \$2.00, Mary Kocjančič \$1.00, Anton Stephanich \$2, Jožefa Anžlovar \$1.50, Margareth Mestek \$1.00, Mary Pluth \$2.00, Mary Jakše \$1.50, Mary Radošević \$1.00, John Kokal \$1.00.

Darovi za maše pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

Tiha maša	\$1.00
Maše na pos. namen	1.50
Maše z adušnice	3.00
Maša z adušnic z Libero in pete	5.00

ZAVARUJ SI DUŠO

v

APOSTOLATU SV. FRANČIŠKA.

Slov. zavarovavnica večnosti.

Deležen boš 100 svetih maš, ki se letno opravljajo na namen Apostolata.

Dosmrtni ud plača enkrat za vselej \$10.00.

Podporni \$0.50 na leto.

AVE MARIA,

P. O. Box 443, Lemont, Ill.

Kupite si takoj

KOLEDAR AVE MARIA

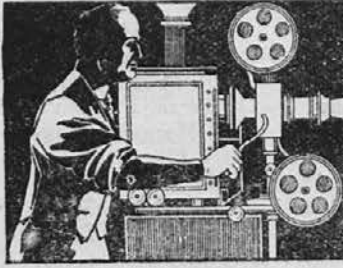
za leto 1927.

Izredno lepe in zajemljive vsebine. Vsak mora priznati, da je med prvimi glasniki slovenskega življenja in nehanja v Združenih državah.

Cena \$0.50. Izv. Amerike \$0.75.

AVE MARIA,

P. O. Box 443, Lemont, Ill.

Razgled po svetu.

Dr.
Vinko Šarabon,
Ljubljana

POGLEDALI bomo, kaj se je od lani do letos novega pripetilo, v Starem in Novem svetu, doma in drugod. Angleža Lloydja George-a štejejo med največje sedanje politike. In ta je dejal, da pomeni že lansko leto v primeri s predlanskim velik korak naprej v ozdravljenju sveta, bodisi da so se narodi gospodarsko okrepili, bodisi da je izginilo iz njih src ono ostudno sovraštvo, ki je najznačilnejše znamenje povojne dobe. Letos je šlo spet naprej, in letošnje leto je še boljše kot lansko.

V prvi vrsti moramo omeniti dva prav posebno važna dogodka, konferenco v mestecu Locarno in pa sprejem Nemčije v Zvezo narodov v mestu Ženevi. Iz njih izhajajoči in po pomenu nič manj važni bosta splošna gospodarska in pa razorožitvena konferenca. Obenem s temi pojavi omenimo konferenco na Dunaju, ki je razpravljala o skupnih zadevah vse Evrope in je bila nekakšno godba o bodočih Zedinjenih državah Evrope.

Pogodbo v

Locarno

so sklenili 16. oktobra 1925, podpisali so jo pa 1. decembra 1925 v Londonu. Iz treh delov obstoji; važen je pa posebno prvi odstavek, Renski dogovor imenovan. Nemčija, Francija, Belgija, Velika Britanija in Italija jamčijo za nedotakljivost meje ob Renu, one meje, ki jo je določil mir v Versailles med Nemčijo na eni strani ter Francijo in Belgijo na drugi strani.

Glavno pri sklepanju pogodbe je pa duh spravljivosti in miru, ki veže iz nje. Takega govorjenja povojna Evropa ni bila navajena. Anglež Chamberlain je poudarjal, da je bila pogodba sklenjena brez vsakega pritiska, da je imel vsakdo prosto voljo in proste roke, da ni bilo pri sklepanju ne zmagovavcev in ne premaganih. Angleški list "Times" je pisal, da se začenja nekaj novega in da je šele sedaj vojska končana. Belgijski zastopnik Vandervelde je naglašal sveto obveznost narodov, da se ne bodo več posluževali sile, temveč da bodo vsa sporna vprašanja predložili Zvezi narodov. Iz tega bi samoobsebi sledilo resnično razoroženje. Saj je rekel Chamberlain: "Locarno je nekaj zelo važnega, a to je šele začetek in nikakor ne konec našega dela. Ne pričakujem takojšnjih uspehov, pač pa pričakuje z menoj vred ves ostali svet, da se bo v bodočnosti politika vseh narodov vodila v duhu locarnske pogodbe."

Po vojski so si stale države še zmiraj

kot sovražnice nasproti; misli onih, ki so vladali, so se gibale v predvojnih predstavah, povsod je vladala nasilna politika. Pogodba v Locarno je to nasilstvo odpravila. Političnemu miru pa mora naravno slediti tudi trgovsko-politični mir; države ne smejo gledati na mednarodno trgovino kot na bojno polje, temveč se morejo začeti zavedati, da jim je mednarodna trgovina skupna korist. Zato pomeni pogodba v Locarno pri sedanjih ozkih stikih med politiko in gospodarstvom tudi spravljivost in razumevanje v trgovski politiki.

S tem, da so zagotovili v Locarno Evropi mir, so postavili temelj tudi za rešitev drugega dela evropske prenovitve, za rešitev gospodarskih vprašanj. Najprvo se je oglašil Francoz Loucheur in je predlagal, naj se pripravi in skliče splošna gospodarska konferenca. Že Wilson je v tretji točki svojih 14 točk zahteval, naj se vse gospodarske meje med državami po možnosti odpravijo in naj bodo trgovski pogoji za vse države enaki. In v dosegu teh in drugih podobnih ciljev sklicujejo sedaj — mi pišemo v oktobru 1926 — splošno mednarodno gospodarsko konferenco. Najprvo torej politični mir, nato pa gospodarski sporazum. In ker se niti politične razmere niti gospodarska vprašanja ne morejo mirno razvijati, če se neprestano oborožujemo, mora slediti kot zaključna točka razorožitvena konferenca.

Koliko izdajo države za oboroževanje! Ameriški list "Foreign Affairs" je sestavil številke, koliko denarja gre danes, osem let po zaključku svetovne vojske, za nakup orožja in morivnega orodja. Upošteval je samo sedem glavnih držav: Zedinjene države ameriške, Anglijo, Francijo, Italijo, Japonsko, Rusijo in Nemčijo. Poglejmo številke, pa se moramo ustrašiti; in vse te številke veljajo samo za eno leto:

Zedinjene države	\$553,861,000
Anglija	\$904,354,000
Francija	\$254,485,000
Italija	\$155,359,000
Japonska	\$218,500,000
Rusija	\$190,694,000
Nemčija	\$107,706,000

Samo te države izdajo torej v enem letu za oboroževanje nad dve milijardi in 300 milijonov dolarjev! To je svota, tako ogromna, da si je niti oddaleč ne moremo predstavljati. Vse to je za narodno gospodarstvo popolnoma izgubljeno, vse gre za napravo razdiralnih in uničevalnih snovi in aparatov ter za razvoj surove

nasilnosti. Kaj vse bi se dalo iz te svote napraviti, kako bi se dali davki znižati, kakšne svote bi bile razpoložljive za dela miru, kulture in napredka, kako bi se zmanjšalo sovraštvo med narodi, kako bi se povečalo narodno blagostanje!! — Sporazum med narodi in obenem nadaljevanje oboroževanja bi ne pomenilo nič nič drugega kot prevaro sveta.

In nekakšno potrdilo, da se je začelo zaenkrat vsaj duševno razoroženje in da si narodi res prijateljsko podajajo roko, je poleg pogodbe v Locarno tudi.

sprejem Nemčije v Zvezo narodov.

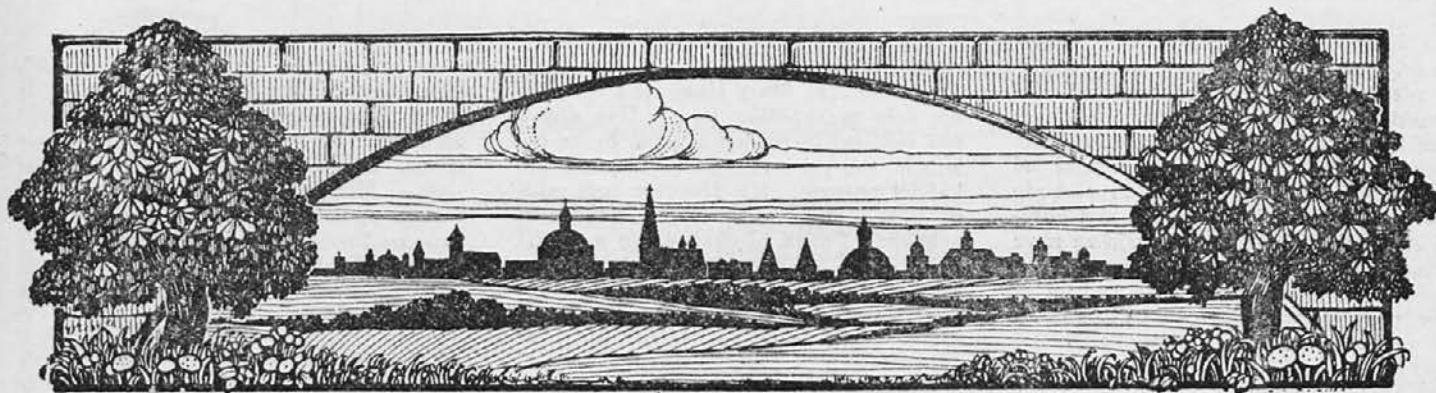
Za sprejem je prosila Nemčija že v pomladi, pa je Brazilija ugovarjala in je niso sprejeli. Sedaj v jeseni je bila pa soglasno sprejeta, in iz Ženeve so doneli na novo zvoki miru in prijateljstva. V bližnjem mestecu Thoiry sta se sestala nato Nemeč Stresemann in Francoz Briand in sta oznanjala strmečemu svetu pripravljeno Nemčije in Francije za složno skupno delovanje na vseh važnih poljih politike in gospodarstva. Kam smo že prišli! In že par tednov nato so podpisali v Bruselju in Belgiji mednarodni dogovor v izdelovanju železa, prvi večji tak povojni dogovor. Začelo se je torej, in upamo, da bo šlo lepo naprej. Duh, ki je preveval konferenco v Locarno in zastopnike Zveze narodov v Ženevi, naj vodi voditelje narodov tudi še nadalje, in prav gotovo se bo obrnilo na bolje.

Država, o kateri se je v Locarno in v Ženevi največ govorilo, je

Nemčija.

Spretno upravlja tam posle državnega predsednika Hindenburg, spretno vodi politiko Stresemann, nemški ministrski predsednik. Nemčije se je v zadnjih letih, zlasti pa še v zadnjem, čudovito hitro dvignila, kmalu bodo zaceljene vse vojne rane. Osvaja si trg za trg, izpodriva tega in onega, in je čisto prav, če hitijo druge države z mednarodnimi dogovori; nevarnost, da jih Nemčija prehitijo, bi bila sicer še večja. Priborila si je vstop v Zvezo narodov, priznali so ji pravico prostega prometa po zraku, ki je doslej ni imela, je v kar najprijaznejših stikih s Turčijo, s Perzijo in z Afganijo, sklenila je z Rusijo gospodarsko-politično pogodbo, z uspehom se poteguje za delno povrnitev starih kolonij. Lani smo rekli, da je napravil Amerikaneec Dawes načrt za gospodarsko ozdravljenje Nemčije, na koncu letošnjega avgusta sta pretekali dve leti njegovega obstoja. Nemčija se je zavezala, da bo pla-

(Nadaljevanje na strani 30.)

Iz slovenskih naselbin.

Chicago. Nekdo je zapisal, da stopi chikaško življenje vsak mesec skoraj v drugo znamenje, kakor sonce na nebu. To je tudi res. Vsak mesec ima svoje posebnosti. Evharistični kongres, misijon, pikniki pri Vidmarju v Willow Springu zunaj mesta, romanja k Mariji Pomagaj, zidanice in pesem novega vina po kletih, prešanje itd. Zadnji mesec je stopilo to življenje v znamenje igre in društvenega življenja. Dramatični klub chikaški se je jako razmahnil in nam podaja tako izvrstno svoje igre, da je kaj. Malo je bilo treba obezati, pa se sedaj tako postavljajo, da morajo igre kar ponavljati in še drugam hodijo gostovat. Cerkevno življenje se tudi zopet poživlja. Čez počitnice so bile klopi pri službi božji jako, jako prazne. Zdaj pa zopet prihajajo redno. Imeli smo pobožnost k svetemu Francišku za sedemstoletno obletnico, ki je bila dobro obiskana. — Z lepo tridnevnicjo smo se zopet posvetili Materi Božji Brezmadežni. Božič smo obhajali v najlepšem razpoloženju in v tihem spominu na svete noči v domovini.

So. Chicago. Majhna je, a velika po srcu in duhu. Da bi imela vsaka naselbina tako korajžo kot jo ima Sv. Jurij, v mnogem oziru bi bilo drugačno cerkveno življenje po naših naselbinah. To-like vzajemnosti in medsebojnosti ne najdeš zlepa med farani, kakor pri southchikažanih. Pa ti tudi dajo za katoliško stvar. Kdo bi mislil, da more spraviti tako majhna fara kakor je ona, 2000 dolarjev na letnem bazarju skupaj in vsako nedeljo prispevajo krog 50 dolarjev. Lepo cerkev imajo, lepo župnišče, ki je bilo ravno pred kratkim preurejeno na novo, in kar je glavno — malo dolgov. Ko bi sv. Jurij hotel tako-le na spomlad poromati malo po naselbinah, kakor roma v starem kraju in bi nam povedal, s kako žavbo maže srca svojih faranov, da se tako rada odpirajo, bi bili jako veseli vsi. Sicer pa tako vemo za to žavbo. Dober fajmošter, pa dobri farmani držijo skupaj, zgaga pa se še na cerkveni prag ne upajo. No, potem lahko gre.

Waukegan. Waukežani so se v mesecu novembru na novo prenovili v 40urni pobožnosti tako, da bi jih sveti Peter moral takoј tople sprejel v sveta nebesa. Pa veste, se jim še ne lušta iti iz lepega

Waukegana, kjer so si ravno tako lepo šolo postavili. Gotovo ima velike zasluge pri tem g. župnik Rev. Ažbe. V januariju bodo slovesno pričeli v poukom v njej. Vrhničani so možje, da jih je treba iskati. Kadar gre za cerkev in sveto vrhniško skupnost, takrat le globoko v žep. Mame pa jurišajo nebo z molitvijo. Ni čuda, da si postavijo v tako kratkem času tako šolo, ki ni v ponos le Waukeganu, temveč vsej slovenski Ameriki. Bog jih živi ameriške Vrhničane. Vrhnička je bila že od nekdaj zibelka velikih slovenskih mož. Pričakujemo, da nam še ameriška Vrhnička vzgoji v svoji novi šoli može, ki se bodo z navdušenjem in vztrajnostjo borili za pravice Cerkve, naše svete Matere, ki se bodo vedno postavljali v bran za slovenske svetinje, poleg tega pa s ponosom priznavali, pa naj bo v privatnem ali javnem življenju, da so podaniki Amerike. Kako pa, ali se še kaj solzite za g. doktorjem iz Ljubljane? Mislim, da se. Taki so Vrhničani, mi je rekel zadnjič nekdo: "Kakor bratje in sestre."

Joliet. Iz Jolietu pa žalostno novico. Hudo je obolel tamošnji župnik Rev. Plevnik. Podvreči se bo moral težki operaciji. Priporočamo č. gospoda vsem naročnikom po širni Ameriki v molitev in tih spomin, naj bi ga vendar Gospod še ohranil, toliko duhovnikov nam primanjkuje. Drugače se v Jolietu še precej gibljejo. Priden poročevalec jolietških novic je Tone s hriba, temu je Bog podaril poseben talent zgovornosti. Ljudje so ga jako veseli. Zatorej, če hočete vedeti, kaj vse je novega v Jolietu, naročite si Amerikanskega Slovenca. Tone s hriba vsak teden kaj napiše. Časih tudi kaj zaigrajo na odru. Kakor slišim, bodo prišli tudi od drugod gostovat v Joliet. Cerkevno življenje je tudi jako lepo. Jolietčani zelo radi prihajajo k svetim zakramentom, časih se tudi malo pokregajo v Glasilu Jednote, pa to ni nič hudega, kdo se pa ne bi kregal na svetu? V Rimu se tudi zmiraj kregajo; Joliet pravijo, da je slovenski Rim, torej je kresanje od časa do časa nujno potrebno, da se ohrani bistveni značaj centrale.

Sheboygan. Dobro se imajo, gotovo je društveno življenje jako v procvitu, ko imajo tako delavne moči. Rev. Černe je

živahen delavec na prosvetnem polju. Tako časih katero zakreše, da se vsa slovenska Chicaga zasveti. Mrs. Prislansnuje novo žensko zvezo in pridno piše na vse kraje in spodbuja svoje sestre, naj bi dvignile glave in stopile v skupno fronto. Zadnjič je enemu Sheboygančanov zavrela kri in je s svojim grozodejstvom omadeževal slovensko ime, pa se mu bo že ohladila v dvajsetletni ječi. Žal jim je, da se je moralo to zgoditi ravno v Sheboyganu.

Springfield se tudi čestokrat oglašja. Pa so njegova poročila vsa soldaško kremnita. Lincolnu je nad vse udan, o romunski kraljici poroča, socialiste časih nekoliko okrca, poroča, kako so jedli Martinovo gos itd. Najlepša novica je pač ta, da so imeli sveti misijon zadnji mesec. Precej rdečkarjev je v fari, tako so bili res enkrat krvavo potrebni misijona, pa Bogve, če se bodo vse garjeve ovce vrnile na pot Gospodovo. G. župnik, Rev. Mažir, se jako trudi, da bi povzdignil versko življenje. Lani je imel katoliški shod, letos ima misijon, pa že govori, da bo zopet poskusil s katoliškim shodom. Bog mu plačaj vnetost s tem, da bi pripeljal zgubljene brate zopet nazaj v zavetje resnice in edinosti.

Cleveland. Ljubljana v Ameriki. Tri fare, kakor jih je v Ljubljani vse polno. Srce slovenskega društvenega življenja v Ameriki, kakor je Ljubljana srce Sloveniji. Vneti katoličani vsi, radi podpirajo katoliško stvar. Pri svetem Vidu so imeli birmo. Sklepajo tudi nekaj, da bi cerkev vzdignili, premalo imajo prostora. Društveno življenje mora biti jako živahno, ker se vedno kaj oglašajo in oznanjajo po Glasilu. Da je versko življenje na jako dobri stopnji, nam pa pričajo drugi, ki prihajajo iz Clevelanda, vsak ima za Cleveland samo besedo pohvale.

Detroit. V Detroitu ustanavljajo novo cerkev. Rev. P. Bernard Ambrožič se jako požrtvovalno trudi, da bi ustregel ljudem in njihovi goreči želji, da bi kaj kmalu dobili lastno cerkev in lastno cerkveno upravo. Sedaj imajo še vse službe božje v dvorani Kolumbovih vitezov, ki gredo Slovincem jako na roko. Kakor poroča g. župnik, gre vsa stvar jako lepo od rok. Župnija bo imela za patro-

na sv. Ivana Vijaneja. Sicer so v Detroitu rdečkarji jako v skrbeh za svoj Slovenski Dom in na vso paro agitirajo zanj, pa menda ne bo kruha iz njihove moke. Detroitčani so bolj pametni od njihovih zavodnikov. Postavili si bodo Slovenski Dom, ki jim bo prinašal obresti še v večnosti; kaj oni marajo za nove evangeliste z rdečo zastavo in za jalove obljube rdečih odpadnikov! — Detroit in Rev. p. Bernarda priporočamo Bogu zlasti mi naročniki Ave Marije, ker je bil novi župnik vnet upravitelj in urednik našega lista vse dolgo leto 1926.

Bridgeville. Tega ja ne smemo pozabiti. Gledali smo zadnji mesec prekrasni film iz Bridgeville. Ta mora imeti lepo življenje. Toliko ljudi in tako lepo organizirani. Dnevi škofovega obiska Dr. Jegliča jim bodo gotovo ostali neizbrisno v spominu. Mislili smo, da bo lemontski film z Marijinega krónanja nad vse, pa nas je Rev. Moder s svojim posekal. Župniku moramo samo čestitati, če so vsi ljudje, kar jih ima na filmu, s cerkvi.

Bridgeport. V Bridgeportu so se tudi nanovo poživili s štiridesetirno pobož-

nostjo. Tam imajo jako navdušene ljudi. Predvsem Mrs. Mary Hoge; ta z vso vne- mo dela za katoliško stvar. Dva sinova ima tudi pri frančiškanih, eden bo že čez leto in dan pel novo mašo, drugi pa nekaj let pozneje. Mr. Hočevar tudi pridno poroča o bridgeportskem gibanju in nehanju. Prosili bi oba, da še nam kaj poročata in se okorajžita tu in tam za kak članek. Mrs. Hoge za ženski kotiček, Mr. Hočevar za oddelek, posvečen društvenemu prospetu Holy Name.

Brooklyn. V Brooklynu tudi ustanavljajo cerkev, pa še ne morejo dobiti duhovnika. Prosili so že ponovno frančiškane, pa nimajo nobenega. Morda dobijo v najbližji prihodnosti dobrega in vnetega delavca iz starega kraja.

New York. Župnijo njujorško vodi že poldrugo leto Rev. Kerubin Begelj z najlepšim uspehom. V njujorku imamo lepo število naročnikov, znamenje, da se zelo zajemajo za naše delo in da jim je dober tisk pri srcu. Tudi društveno življenje se jako lepo razvija, od časa do časa prirejajo igre. Velike zasluge za njujorški oder in pošteno slovensko za-

(Nadaljevanje s strani 28.)

čala na leto 1220 milijonov mark in je to obveznost doslej do pičice izvršila. Več kot polovico letošnje svote je odplačala Nemčija v blagu. In kljub temu računajo še s tem, da se bo tekoče računsko leto zaključilo brez primanjkljaja, pa so še davke znižali. — O nemško-ruski pogodbi je dejal nemški poslanik v Moskvi, grof Brockdorff-Rantzau: ????

„Rusija in Nemčija sta po naravi navezani druga na drugo, gospodarsko in politično. Politično in gospodarsko približanje obeh držav služi hkrati pomirjenje vse Evrope in bo postalo važno orodje miru med narodi.“

Iz Nemčije nas pelje pot v sosedno Holandijo. Politično važnega ni tam nič, pač pa nekaj drugega. Holandija je prevzela prireditve **Olimpijskih iger** v letu 1928 in se na to mrzlično pripravlja. Kakor kaže zanimanje vsega sveta, bodo te igre nekaj velikanskega. Amerikanci so že letos poslali prvega trenerja svojih atletov, Robertsona, v glavno holandsko mesto Amsterdam, kjer se bodo igre vršile, da pripravi vse potrebno. Pravijo, da bodo pri igrah najnevarnejši tekmeči Amerikancev Nemci; zadnjih iger, v Parizu 1924, se Nemci še niso udeležili.

Pomena olimpijskih iger ne smemo podcenjevati, te igre narode družijo in so najboljša zveza med njimi. Sploh je sport velik činitelj miru, na sportnem polju in v sportnem tekmovanju so se narodi po vojski dosti prej spet spoznali in si postali prijatelji, kakor kjerkoli drugje. Na zborovanju sportnikov v Ženevi v pomladi je rekel grof Bonacossa: „Če se sportniki pogovarjajo, izginjajo politična nasprotstva.“ Boljše se res ni mogel izraziti. Štirinajst držav se je tistega zborovanja udeležilo.

Iz Holandije se peljemo v Belgijo in od tam na

Angleško.

Velikanske skrbi terejo letos angleške državnike; več kot pol leta divja tam štrajk premogarjev. Neprecenljiva je škoda, gre na milijone in milijone angleških funtov. Ne trpi samo premogarstvo, trpi tudi vsa industrija, ladjedelništvo, mornarištvo itd. Nepregledne so posledice.

Na zunaj vodi Anglija po stari navadi tako politiko, ki gleda daleč naprej. Zdi se ti morebiti, da se je Anglija tu ali tam umaknila; a minejo leta in minejo desetletja, in tedaj vidiš, da je bil njen umik le navidezen. S tega stališča moramo angleško politiko zmeraj gledati, in potem jo bomo lažje razumeli.

Očividni uspeh je imela Anglija v vprašanju **Mosula** in njegove okolice, tako bogate na petroleju. Zveza narodov je imenovala poseben odbor za rešitev tega vprašanja; Švedska je predsedovala, Španija in Uruguay sta bila člana. Odbor je odločil po večini v prilog Angliji, proti Turkom. Turki so malo vpili in z orožjem rožljali, pa so se kmalu umirili. Jim ne kaže drugače. Rusija je takrat izjavljala, da je velika prijateljica Turčije, več pa tudi ni naredila. Ni denarja. Vprašanje razmerja do **Rusije** je eno najtežjih v angleški zunanji politiki; še ni prav nič rešeno.

Razne dele ogromne angleške države je preletel v zadnjih letih sloviti angleški aviatik **Cobham** in je iskal možnost, kako bi se mogel osnovati med njimi trajni zračni promet in bi se deli na ta način drug drugemu bolj približali in se strnili v še močnejšo celoto. Pred dvema letoma je letel iz Londona v Basoro v Mezopotamiji, lani iz Kaire v Egiptu v Kap-

bavo si je stekel brat Akurzij Sumrek, ki je ravnokar prevzel težko nalogo v upravi Ave Marije. — Uredil bo vse adresarije, da ne bo več toliko nerednosti pri razpošiljanju lista kot je bilo doslej. — Njujorčani pa še imajo vedno v dobrem spominu prejšnjega župnika Rev. Benigna Snoja, ki je bil duša vsega verskega življenja ondi, pa se bodo morali že uživati v misel, da ljubljenega gospoda ne bo več nazaj.

Paterson je tudi slovenska naselbina, dasi bivata ondi samo dva Slovenca. Enega Vam omenim, ki ga vsi poznate. Rev. Miklavčiča. Sedaj je F. Alfonzija in se pripravlja na lep frančiškanski poklic. Pozdravlja vse svoje znance in jim sporoča, da se ima jako dobro in komaj čaka ure, ko bo stopil prednje ves nov v obleki in po stanu. Rad bi se oglasil kaj po slovenskih časopisih, kakor se je časih, pa ne sme radi strogih pravil v novicijatu, ki prepovedujejo občevanje s svetom. — Nam vsem kliče: Bog živi, naj bi delali za Marijo in Boga ter za dušni in telesni blagoslov slovenskega naroda. **Fant od čikaške fare.**

sko mesto v Južni Afriki in spet nazaj v Kairo, letos pa iz Londona v Avstralijo in nazaj. Na letošnjem potu je letel tudi čez **Indijo**. Nasprotstva tam so ista kot prej; v notranjem življenju je zmaga zmernejša Gandijeva struja. Letos je 50 let, ko je bila proglašena Indija za cesarstvo, tedanja kraljica Viktorija je bila prva indijska cesarica. Pot iz Indije v Avstralijo nas vodi mimo mesta **Singapur**, doli na skrajnem jugu Azije. Že prej je bilo močno utrjeno, letos so ga pa Angleži še bolj utrdili in so hoteli s tem poudariti svojo moč v obrobni delih Azije in v morjih okoli **Avstralije**.

Avstralski, kanadski in južnoafriški predsedniki pridejo večkrat skupaj, včasih na leto enkrat, včasih v večjih odmorih, in se posvetujejo o skupnih zadevah **dominionov**; tako imenujejo one dele ogromne angleške države, ki imajo samoupravo. Na tej konferenci so tudi zastopniki angleške vlade v Evropi itd., zato se imenuje **britanska državna konferenca**. Letos se je sestala koncem oktobra. Umevno je, da so ji pripisali po vse msvetu največji pomen.

Zelo zanima Angleže seveda tudi vprašanje **svetovne plošbe**. Angleži so v tem oziru zmeraj še prvi na svetu; njih trgovsko brodovje ima skoraj 20 milijonov ton ladijske prostornine; pred vojsko je vsebovalo angl. trgovsko brodovje skoraj 42 odst. vse svetovne ladijske prostornine, sedaj pa komaj še 31%. Nasprotno so pa imeli Amerikanci pred vojsko dobrih 9 odstotkov, sedaj jih imajo 22. Vendar je treba povedati, da Amerikancem njih veliki prirastek ni ravno všeč; ladje so gradili posebno med vojsko in v prvih povojnih letih, sedaj jih imajo preveč in ne vedo, kam ž njimi, premalo tovarnega blaga je na razpolago.

1. Kaj msilito Vi o velikem newyorškem "škandalu"? Zakaj je sveta stolica razvezala zakon, ki ni spadal v njeno področje? (I. M., Chicago.)

O velikem newyorškem škandalu kaj mislim? To-le mislim o njem: Časopisom, ki trobijo v svet o njem, ni toliko do resnice, kakor do tega, da so zopet dobili primerno orožje, s katerim bodo lahko napadali katolicizem. Češ, cerkev stori vse za denar. — Pa jo naj napadajo, ta škandal je ne bo dvignil iz osi, ker je že mnogo hujšega prestala in bo še prestajala, dokler bo obstojala. Zakaj je sveta stolica razvezala zakon, ki ni spadal v njeno področje? — Saj ga ni razvezala. Pred vsem je bila vsa zadeva samo pred juridičnim forumom, sodniki svete stolice so dobili v roke akt, v aktu pa je bilo s pričami potrjeno, da je nevesta bila prisiljena. Kaj more drugega sodnik, kot da se ravna po paragrafih? Sodnik ne sme nič misliti; pa sta bila petindvajset let skupaj, ločena sta že bila in sta se zopet vrnila drug k drugemu, otroke sta imela, kako da ni bilo pozneje privoljenja med njima? Sodnik samo presoja po postavi; postava pravi, če ni bilo privoljenja, je zakon neveljaven, pa magari so bili zakonci turške ali bengalske vere. Si ita est, to je navadno formula, ki jo rabijo v Rimu, če je temu tako, je naša sodba taka in taka... Ozira se samo na suhe podatke in po suhih podatkih sklepa. Rim sa mse je izjavil,

da tega niso storili kot javni sodniki in kot predstavniki učeče cerkve, temveč kot privatniki; zakaj bi ne smeli povedati svojega mnenja, če vprašajo zanj. Da bi pa moralo biti to mnenje nezmotljivo, kje je to zapisano? Oni imajo svoje mnenje, jaz imam svoje, ti pa tudi svoje imej, nobeden ti ga ne bo oponašal, če imaš tehtne razloge zanj. Sicer pa, če si katoličan, boš rad prepustil take zadeve gospodom krog zelenih miz. Mi nismo učeča cerkev, s svojim čenčanjem cerkvi lahko samo škodimo, če si pa v drugem taboru, gospod I. M., pa tako nisi prišel s pravim namenom in bi bilo bolje, da se obrneš na gospoda Molka ali Petra Zgago. On ti bo morda dal bolj zadovoljiv odgovor.

2. Kako more Cerkev pripustiti, da je toliko mehiških vernikov mesece in mesece brez službe božje, samo radi enega brezverskega prismojenca na vladi? (A. B., Calumet.)

Vidi se, da katoliških časopisov ne bereš veliko. Če bi jih prebiral, bi moral vedeti razloge, zakaj Cerkev tako ravna. Kdo je pa kriv, da so brezverci na vladi? Ali so sami sebe izvolili? Ljudstvo jih je izvolilo. Kakor si je ljudstvo postlalo, tako pa sedaj leži. Če bi bilo ljudstvo šlo druga pota, bi ne imeli take vlade sedaj, bi ne imeli toliko križev sedaj, cerkve bi jim ne bile zaprte in lepo v miru bi bili živeli. Ker pa niso hoteli, je prišla kazen božja. Le ne Cerkvi oponašati, da ne dela prav. Ona dobro ve, kaj dela, mehiška nesreča naj bo raje nam v svarilo, da ne bomo s svojo brezbriznostjo capljali za Mehikanci in pricapljali lepega dne tja, kjer so danes Mehikanci.

3. Ali morem biti pri več svetih mašah obenem? (K., Chicago.)

Da si pri sveti maši in deležen njenih duhovnih dobrot, moraš biti pri njej pričujoč, vsaj moralno, kakor pravimo. Ta izraz hoče to-le poudariti: lahko si od cerkve oddaljen kakih 40 korakov, toda

vedeti moraš, kaj se na altarcu godi. — O nekem ljubljanskem bogoslovnem profesorju pravijo, da je hodil v ljubljansko frančiškansko cerkev iz dneva v dan k sveti maši in je med tisto mašo vstajal, se križal in trkal na prsa, kakor da bi bil pri vseh svetih mašah, ki so se opravljale ob istem času. On je bil mnenja, da se vernik lahko udeleži več svetih maš obenem in je večkrat povdarjal bogoslovcem, da je njegovo mnenje upravičeno in pravo. Nihče mu res ne more dokazati, da bi to ne bilo dovoljeno. Vendar težko nam je biti časih celo pri eni sveti maši, ker venomer smo raztreseni; ali bi bi ne bilo potem prav, da se vernik dostojno in lepo zadrži pri eni in si nakloni njene dobrote, kakor pa, da bi mu bilo srce na vseh altarcih, pa bi bil ves raztresen in bi ne imel nič, prav nič od svetih maš. Brezmejne so dobrote, ki smo jih deležni pri sveti maši, ne bojmo se pa, da bodo šle te dobrote v zgubo, če ne bomo pri vseh prisotni. Vse ostanejo v zakladu svete Cerkve. Tudi v tem oziru velja latinski rek: non multa sed multum. Bolje manj, pa pošteno, kakor pa veliko, pa vse puhlo in prazno.

4. Ali zadostim nedeljski dolžnosti, če sem n. pr. zamudila dobršen del sv. maše, pa ga potem pri drugi maši nadomestim?

Skoraj soglasno mnenje bogoslovcev je, da lahko, samo če moraš več delov nadomestovati, ne zadostiš dolžnosti nedeljske službe božje, ako bi bil pri več sv. mašah obenem in bi hotel na ta način nadomestiti zamujeno.

Na tem mestu Ave Marije bomo odslej drobili take orehe. Razložite nam težave svoje, pa se bomo pogovorili. Raje si izgovorite srce, kakor pa, da bi nosili dvome v duši in tako škodili morda svojemu duhovnemu življenju in bi bili v večnem nemiru, ali ravnaj prav ali ne. Vsak dobrodošel.

VSEBINA PRVE ŠTEVILKE:

Uvodnik 19. letniku.
Novomašnik Janko.
Kristus — tesar.
Pomenki o veri in neveri.
Matevževe orgljive.
Naša moč.
Tri besede možem.
Apostolstvo molitve.
Zvezda je šla pred njimi.
Marija in sv. Frančišek.

Brat Ginepro.
Tretjerednik, tvoje ogledalo.
Zvon z grička Asisi pri Lemontu.
Devetnajstoletni radijo.
Še ena skrivnost dobre vzgoje.
O g. Stanku.
Glasovi od Marije Pomagaj.
Razgled po svetu.
Iz slovenskih naselbin.
Tomazev kot.

MATH KREMESEC

1912 West 22nd St., Chicago, Ill.

— SLOVENSKI MESAR —

Zaloga svežega mesa. Phone: Canal 6319

Svojim odjemalcem želim srečno Novo leto.

JOSEPH PERKO

2011 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Zmerne cene.

Vsem rojakom želim srečno in veselo Novo leto.

FRANK BANICH

1902-4 West 22nd Street Chicago, Ill.

NAJVEČJA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporočam in jim želim blagoslovljeno Novo leto.

FRANK KOSMACH

1804 West 22nd Street, Chicago, Ill.

EDINA SLOV. TRGOVINA Z ŽELEZOM.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

Slovincem veselo Novo leto.

GEORGE SEIL

2057 West 21st Street, Chicago, Ill.

TRGOVINA Z MESOM IN DELIKATESAMI.

Se priporočam in želim vsem veselo Novo leto.

WEST SIDE EXPRESS CO.

2146 So. Hoyne Avenue Chicago, Ill.

Prevažam seno, premog, les, pohištvo najhitreje in vestno. — Pripelje vam na dom tudi Near-pivo, če želite.

Priporočam se naklonjenosti.

D. D. SCHULTZ

2047 W. 22nd St., Chicago, Ill. Ph. Canal 1037

TRGOVINA S SUROVINAMI, BARVAMI IN STEKLOM.

Želim vsem svojim odjemalcem veselo Novo leto.

ROBEY FISH MARKET

2002 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Delikatese vseh vrst, rake, ostrige, sveže ribe, vse dobi pri meni. — Vabljeni vi in vaši najemniki.

Phone: Roosevelt 7766.

J. CHASE STUBBS, M. D.

DNEVNE URE: Ob nedeljah in praznikih 10—11; pon., sreda in petek 7—8 P. M.

Pisarna: 2026 W. 21st St. — Phone Canal 1941

Doma: 1905 Millard Ave. — Phone Lawndale 50

LORETT'S BEAUTY SHOPPE

(J. L. MORAN)

2048 West 22nd Street Chicago, Ill.

Trajna stoja las-naš patent. — Strizem lase po najnovjših modah. Odšel boš od mene najbolj postrežen.

JAMES CEJKA

1950 W. 21st St., četrta vrata od Robey St.

— VELETRGOVINA. —

Ravnokar jo otvarjam. Za mesec januarij najnižje cene. Priporočam se.

MAL-TEEN EXTRACT CO.

(JOS. BIELAK)

1922 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Phone: Canal 4262

Wholesale for Hops and General Malt Supplies.

J. N. PASDERTZ

Cor. Center and Hutchison Sts., Joliet, Ill.

SLOVENSKA GROČERIJA IN MESNICA.

Phone: 5227, 5228.

Rojakom veselo Novo leto.

M. PAPESH

Cor. Hickory and Granite Strs., Joliet, Ill.

SLOVENSKA GROČERIJA.

Dobro blago in zmerne cene. Rojakom veselo Novo leto.

A. MURPHY

Veletrgovina. — Solidno blago. — Zmerne cene.

Holton, Mich.

Slovincem se priporočam in jim želim srečno Novo leto.

W. NIXON

VELETRGOVINA Z BLAGOM IN POTREBŠČINAMI ZA OBUTEV.

Phone: 58-G.

Ferry, Mich.

Slovincem se toplo priporočam.

Prijatelji in častivci Marijini in vi vsi, ki vam je še slovenska beseda in čast božja na srcu, naročite se takoj na **“AVE MARIA”**

AVE MARIA je edini nabožni mesečnik slovenske Amerike. Vsa leta je dvigal slovensko zastavo in prapor Marijin z vsem navdušenjem in kazal slovenskim izseljencem večna pota.

AVE MARIA se je vedno postavljala za slovensko besedo in materin jezik, materin jezik, to edino vez, ki nas še v tujini družijo. Vera ji je bila luč, materin jezik pa ključ do Boga in resnice.

AVE MARIA je tolažila v bridkih urah, razveseljevala v sončnih dneh, omahujočim je bila kakor krepka roka in jih je bodrila za novo korajžo in moč.

AVE MARIA bo še vnaprej vnela svoje prijatelje in naročnike za postavbo božjo, materin jezik in čast Marijino. Slovenci, narod Marijin smo tudi še v Ameriki, pokažimo, da nam je vedno podoba Matere božje v duši, naročimo se vsi na Ave Mario.

**Trdno zaupamo v Boga in naklonjenost slovenskega
naroda v Ameriki, zato pričenjamo s to kampanjo za
Ave Maria. - Uverjeni smo, da ji dvignemo število
naročnikov tekom tega leta na 7000.-**

V prihodnji številki bomo priobčili nagrade, ki smo jih namenili pospeševateljem naše misli in naše kampanje.

Kdor nam jih dobi tri do pet novih, bo dobil dar lepe vrednosti, kdor nam jih dobi deset, ga bomo nagradili na poseben način, kdor nam jih dobi dvajset, postane dosmrten naročnik.

VSII V BOJ ZA KATOLIŠKI TISK

V MESECU

FEBRUARIJU, VSII V BOJ ZA BOGA.

Ali ste pri Vas naročeni na AMERIKANSKEGA SLOVENCA?

"AMERIKANSKI SLOVENEK" je katoliški dnevnik, ki izhaja petkrat na teden. Prinaša najnovejše svetovne in politične vesti, podučne članke in najzanimivejše povesti. List, ki je pisan za vse sloje. Stane za celo leto \$5.00, za pol leta \$2.50. Za Chicago, Kanado in Evropo \$6.00, za pol leta \$3.00.

Ako ga Vaš prijatelj ali sosed še nima, nagovorite ga, da si naroči ta prekoristni katoliški dnevnik. Naročnino pošljite na naslov:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

MOLITVENIKI, KI VAM JIH NUDI KNJIGARNA "AMER. SLOVENCA."

Angelj varih. Platno, rdeča obr... .65	Krščansko devištvo. Nauki, vzgledi in molitve za dekleta. Usnje, zlata obreza 1.50	Pasijonski molitvenik. Premišljevanja o trpljenju in smrti našega Odrešenika. Platno, rdeča obreza75
Angelček. Molitvenik za stare in mlade. Lična, mala oblika. Vatirane usnjate platnice, zl. obr. .75	Marija, moja ljubezen. Šmarnice z molitvenikom. Platno, rdeča obreza75	Pri Jezusu. Molitvenik za obiskovanje Jezusa v sv. Evharistiji. Platno, zlata obreza75
Bele koščene platn., zl. obr..... .90	Marija, Kraljica src. Zelo poučna knjižica za Marijine častilce. Platno, rdeča obreza65	Vatirano usnje, zlata obreza..... 1.00
Bog med nami. Premišljevanja o presv. Zakramentu z molitvenikom. Platno, z rdečo obrezo.... 1.00	Marija, Varhinja nedolžnosti. Molitvenik za mladino. Vat. platnice z zlato obrezo..... 1.00	Priprava za smrt. Poleg molitvenika premišljevanja po sv. Alfonzu Marija Liguorski. Platno, zlata obreza 1.25
Družbenik Marijin. Molitvenik za Marijine družbe. Platno, z zlato obrezo 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.... 1.50	Rajski glasovi. Molitvenik male, lične oblike. Vatirano usnje, zlata obreza 1.25
Duhovni boj. Praktična premišljevanja. Platno, z zlato obrezo 1.00	Marija vrtnarica. Šmarnice..... .95	Skrbi za dušo. Usnje, zlata obreza 1.50
Filoteja. Premišljevanja o pravem krščanskem življenju z molitvenikom. Platno, rdeča obreza.... 1.00	Molitvenik za ameriške Slovence. Vatirane platnice, zlata obreza.. 1.50	Sv. Rožni venec. Poleg molitvenika premišljevanja o sv. Rožnem vencu. Platno, rdeča obr. 1.00
Getzemani in Golgota. Premišljevanje trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zlasti pripravna za postni čas. Platno, rdeča obreza 1.00	Bele, koščene platnice, s sliko, zlata obreza 1.50	Sveta Marjeta Marija Alakok. Molitvenik in pouk o češčenju Presv. Srca Jezusovega. Platno, rdeča obreza 1.00
Hoja za Kristusom. Usnje, zlata obreza 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.. 1.25	Sveta ura. Vat. usnje, zlata obr., z velikim tiskom 1.65
Iz duhovne zakladnice Tomaža Kempčana. Kratka premišljevanja. Platno, rdeča obreza..... .45	Platnene platnice, zlata obreza 1.00	Šmarnice Arskega župnika. Razlaga lavretanskih litanij. Platno, rdeča obreza 1.00
Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje. Platno, rdeča obreza75	Na Sveto Goro. Poučna premišljevanja z molitvenikom. Platno, rdeča obreza75	Zgodi se Tvoja volja. Bele in črne koščene platnice, zlata obr. 1.50
Kam greš? Bele, koščene platnice, zlata obreza 1.00	Nebesa naš dom. Mala, zelo okusna oblika. Usnje, zlata obreza.. 1.25	Vat. platnice, zlata obreza..... 1.50
Vatir. usnjate platnice, zl. obr. 1.25	Nebeška hrana. Poleg molitvenika, premišljevanja za posamezne dni v mesecu. Usnje, zlata obreza, 2 knjigi 2.00	Platnene platnice, rdeča obreza .60
	Oče naš. Koščene, bele ali rujave platnice, zlata obreza75	
	Platno, rdeča obreza25	

ZA DRUGE KNJIGE GLEJTE CENIK V "AMER. SLOVENCU", ALI PA PIŠITE PO CENIK.

Naročilu je pridati potrební znesek v Money Orderu, Draft čeku ali znamkah. Vsa naročila naslovite na:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.